

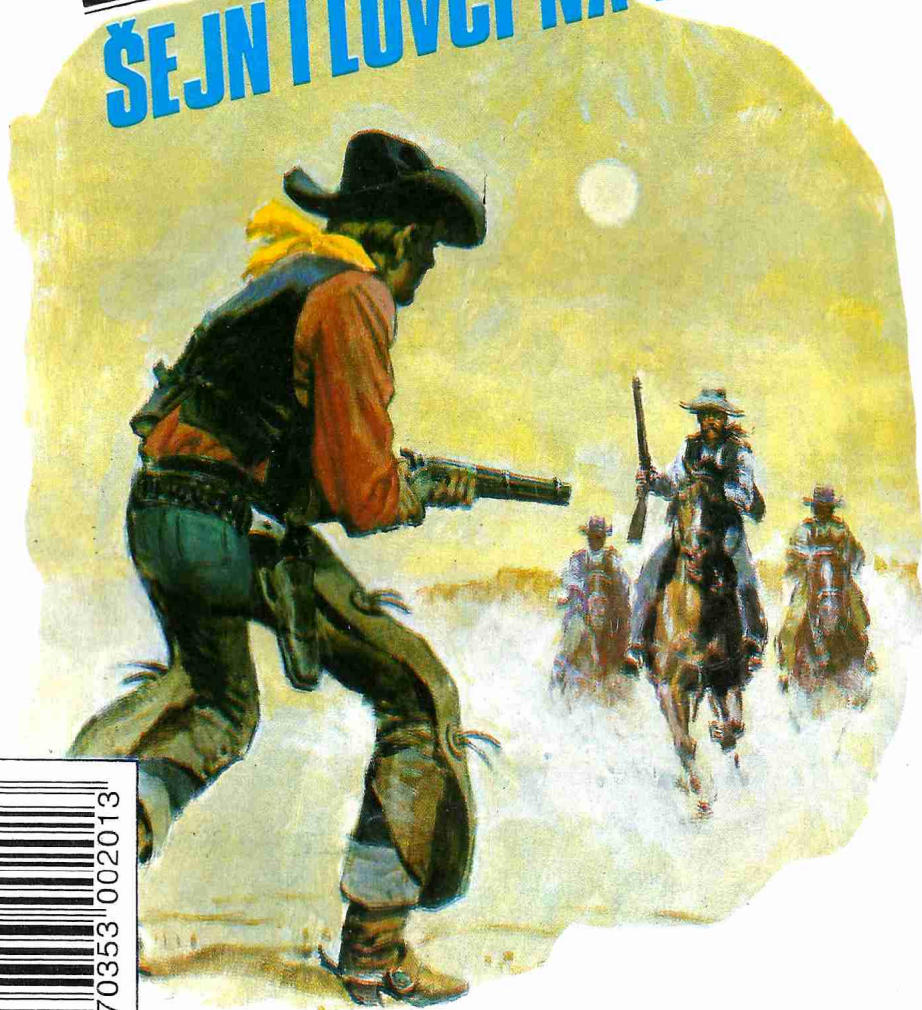
**DŽEK
SLEJD**

**BROJ
121**

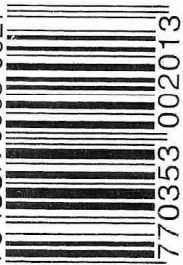
ŠEJN

**CENA
5000 DINARA**
**EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ**

ŠEJN I LOVCI NA BIZONE

YU ISSN 0353-0027

9 770353 002013

ŠEJN

BROJ 121

DŽEK SLEJD

**ŠEJN I LOVCI
NA BIZONE**

NIŠRO FORUM · OUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

SEJN

Broj. 121

Glavni i odgovorni urednik
Slavko DRAGINCIC

Urednik
Zorka CIRIC

Naslov originala
Jack Slade
SHAYN AND THE BISON HUNTERS

Recenzija
Zoran VELIKIC

Prevod i adaptacija
Zoran VELIKIC

Lektor
Svetlana SIMUNOVIC

Tehnički urednik
Dorđe JOVANOVIĆ

Naslovna strana
Ferenc BARAT

Korektori
Žužana URBAN
Julijana KARDOS-BUZOGANJ

Štampa 1. VI 1989.
Tržište 16. VI 1989.

Izdaje i štampa NISRO FORUM — OUR MARKETPRINT, Novi Sad, Vojvode Mišića br. 1. Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINCIC. Urednik: Zorka CIRIC. Naslov originala: Jack Slade. — SHAYN AND THE BISON HUNTERS

Copyright: 1976. by Towe Publications INC, prema ugovoru sa GPA iz Minhena.

Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove knjige u celini, ili delimično, ili na bilo koji drugi način.

Godišnja pretplata za inostranstvo u stranoj valuti: Austrija 83 ATS; Australija 9,5 AUD; Francuska 40 FRF; Švedska 42 SEK; SR Nemačka 13 DEM; Švajcarska 9,5 CHF; SAD 1 USD Uplate slati na devizni račun: Vojvodanska banka, Osnovna banka Novi Sad 65700-620-219-1089 „Forum“ Novi Sad, uz obaveznu naznaku, Pretplata za „Sejn“. Oslobođeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, br. 413-12/79. od 28. II 1979. godine.

Šejn je prvi put osetio smrad još dok je bio nekoliko milja udaljen od reke Arkanzas. U međuvremenu je taj smrad postao gotovo nepodnošljiv. Šejn je jahao sa navučenom maramom na lice, ali čak ni to nije mnogo pomagalo. Sa druge strane reke nalazila se hrpa naslaganih bizonovih koža iznad kojih su neprekidno kružili ogromni rojevi muva.

Pripadnik Sedme brigade je mamuzama blago dodirnuo slabine šarca na kom je jahao nateravši ga da zagazi u mutnu vodu reke Arkanzas.

Još od ranog jutra je u stvari bio čvrsto uveren da se Bert Henli uputio u Dodž Siti, ali je i pored toga jahao istim onim zaobilaznim putem kojim se kretao Henli, jer je na taj način očigledno nameravao da zavara eventualnog pratioca.

Dokle god je čovekov pogled dosezao duž pruge kompanije „Atkinson, Topeka&Santa Fe” su se nalazila naslagana brda bizonovih koža i na suncu već izbledele kostiju.

Dok je jahao pored koža razapetih da bi se, što pre osušile, Šejn je naišao na bradatog momka u zamašćenom odelu koji ga je znatiželjno pogledao.

Nakon što je zaustavio šarca na neka tri koraka od nje-ga, Šejn je svukao maramu sa lica i rekao:

— Da li je pre mene ovuda prošao još neki jahač?

Kada je bradatom lovcu na bizone opisao Henlija ovaj je samo kratko klimnuo glavom i odgovori:

— Prošao je pre otprilike sat vremena i izgleda da mu se mnogo žurilo.

— A da li je produžio u pravcu Dodž Sitija? — upitao je Šejn trudeći se da ne udiše duboko vazduh.

— Pa naravno. A kuda bi inače mogao da krene?

Dodirnuvši prstom u znak pozdrava obod svog „stetsona” Šejn je produžio dalje. Pošto mu je vetar iz pravca severa duvao ravno u lice već nakon stotinak jardi je mogao slobodno da diše. Međutim, i pored toga je još neko vreme imao utisak da u nosu oseća nesnosan smrad sveže oderanih bizonovih koža.

Kada je nakon otprilike sat vremena jahanja daleko pred sobom ugledao tanak oblak prašine Šejn je znao da je blizu Dodž Sitija, svog konačnog cilja. Šejn je poznavao grad kao svoj vlastiti džep nošto je u nekoliko navrata boravio u nje-

ma. Dodž Siti je još uvek bio neka vrsta kralja među svim gradovima u koje su goniči stoke dopremali svoja krda.

U tom trenutku Šejnove misli ponovo odlutaše do Berta Henlija koji je na putu kroz Vičitu i Njuton za sobom ostavio krvav trag. U Kanzasu i Teksasu je svako znao da je Bert Henli bio revolveraš čije su se usluge mogle kupiti za određenu svotu dolara. Ali pošto je do tada uvek svojim suparnicima pružao priliku da prvi potegnu svoju pucaljku, nije postojala mogućnost da bude optužen za ubistvo.

U Njutonu je Henli prvi put naišao na čoveka koji je bio brži od njega. Momak koji je dolazio iz Čikaga i koji je u Njutonu kupovao stoku držao je Henlija na nišanu još pre nego što je on uspeo da potegne svoju pucaljku, ali je tada načinio odlučujuću grešku. Umesto da ga je upucao, on je počeo pred okupljenim svetom da ismeva Henlija. Već u toku sledeće noći momak je ubijen iz zasede. Iako nije bilo svedoka, svima u Njutonu je bilo jasno da je ubica bio Bert Henli.

Šejn se nalazio u Ebilejnu kada je dobio poruku Sedme brigade da odmah krene na zadatak. U Njutonu se niko naravno nije bio usudio da zadrži Henlija tako da je i od tamošnjeg šerifa jedino uspeo da dobije njegov detaljan opis. Odmah zatim je pošao za tragom revolveraša koji je sticajem okolnosti postao hladnokrvni ubica i time pokazao svoje pravo lice. Odmah nakon Henlijevog odlaska iz Njutona za njim je raspisana poternica, a poslovni partner ubijenog momka iz Čikaga je zajedno sa gradskim ocima raspisao nagradu od dve hiljade dolara za njegovo hvatanje.

II

Sa „stetsonom“ duboko nabijenim na lice Šejn je kročio u „Belov“ salon. Usled dugog i napornog jahanja odeća mu je bila prekrivena tankim slojem prašine.

Pošto je bilo tek rano posle podne u salonu nije bilo mnogo gostiju.

Šejn je pogledom kratko osmotrio svaki delić saluna. Od svih prisutnih jedino je barmen iza šanka od mahagonija registrovao njegov dolazak. Šejn ga je odmah prepoznao i pored činjenice što je poslednji put drugačije češljao kosu i što je tada na grudima nosio značku šerifovog zamenika. Njegovo ime je bilo Džordž i bio je brat čuvenog Berta Mastersona.

Za stolom levo od vrata sedela su petorica momaka od kojih je samo jedan kratko odvojio pogled od karata koje su držali u rukama.

Šejnu je već na prvi pogled bilo jasno da nijedan od njih nije Bert Henli tako da se u sebi pitao da li se starac u štali

u kojoj je ostavio šarca prevario kada mu je rekao da je video Henlija da ulazi upravo u ovaj salon.

A onda su se u dnu saluna odjednom otvorila vrata i na njima se u društvu jedne od devojaka pojavio visok suvo-njav momak.

Zahvaljujući opisu koji mu je dao šerif u Njotonu, Šejn je i pored toga što ga nikada nije video, pa čak ni na fotografiji, odmah znao da pred sobom ima Berta Henlija.

Bert Henli je bio pravc oličenje kicoša koji je mnogo polagao na svoj spoljni izgled. Prvo što je Henli po svom dolasku u Dodž Siti očigledno uradio bilo je da se okupa i da se obrije, a ujedno i da promeni odeću. Najbolji dokaz za to bila je činjenica što na njemu nije bilo ni traga dugog i napornog jahanja.

Devojka koja ga je držala pod ruku gledala je u njega kao u boga. Na njenom ljupkom licu je titrao širok prirodan osmeh zbog kog je Ida Maj bila toliko omiljena kod svoje klijentele. Tek kada je u Henlijevim tamnim očima ugledala čudan ledeni odsjaj, Ida Maj je odvojila svoj pogled od njega. Henli je za to vreme ne znajući verovatno ni sam zašto tupo zurio u Šejna koji je i dalje stajao na vratima saluna.

— Šejne! — uzviknula je Ida ugledavši njoj tako poznat i nadasve drag lik.

Henlijevo usko lice se odjednom još više smračilo. Kada je uz to još i primetio da je devojka htela razdražano da pojuri prema visokom strancu, njegova levica se naprosto zavrila u njenu nadlakticu.

— Večeras si samo moja! — prosiktao je on van sebe od besa.

Ida je i dalje nastojala da se otrgne, ali je stisak njegove ruke postajao sve snažniji tako da joj se na kraju lice razvuklo u bolnu grimasu.

— Bilo bi pametnije da je pustiš, hombre — procedio je Šejn grubo dok je istovremeno krajičkom oka ugledao kako je ruka Džordža Mastersona nestala negde ispod šanka.

Momci koji su se kockali za stolom odjednom znatiželjno podigoše glave.

Henli je u tom trenutku grubo odgurnuo Idu Maj ustranu što je Šejnu i odgovaralo. Pogledom joj je kratko dao znak da se pridruži Mastersonu za šankom.

Njene oči su međutim, čudno zasvetlucale kao da je time htela na nešto da ga upozori.

— Kauboj, pružam ti poslednju priliku da se mirno okreneš i da napustiš salon — odjeknuo je revolverašev ledeni glas.

Šejn je lagano, ali ipak odlučno odmahnuo glavom.

— To mi n najmanje ne odgovara, Henli — odvratio je on. — Naročito zato što ti je i u Njotonu jedan momak okrenuo leđa...

Henli se stresao kao gromom ošinut. Izraz njegovih očiju se odjednom iz osnova promenio pošto je očigledno shvatio

da pojava čoveka koga je smatrao običnim kaubojem nije bila nimalo slučajna. Strah koji mu se uvukao u kosti naterao ga je da šaku lagano primakne nisko pripasanom „koltu“.

— Da sam na tvom mestu ostavio bih se toga, Henli — rekao je Šejn i tiho se nacerio. — To ti govorim zbog toga što protiv mene imaš isto onako malo izgleda na uspeh kao i protiv momka koga si u Njutonu hladnokrvno upucac sa leđa.

Revolveraševa ruka poče odjednom da podrhtava.

— Šta ti u stvari hoćeš od mene? — upitao je on isprekidanim glasom.

— Da te predam šerifu, Henli. A nakon toga će te on otpremi natrag u Njuton gde su za tebe već uveliko podigli vešala.

Jedan od momaka za stolom se gotovo neprimetno pomerio. To međutim, nije moglo da promakne Šejnu koji je osetio da ga podilaze ledeni žmarci. Pitao se da li je zaista moguće da nije bio dovoljno obazriv i da će se neko od kockara za stolom umešati u njegov obračun sa Henlijem?

Blago povijen u kolenima Henli se već u sledećem trenutku mašio za svoju pucaljku.

Šejn je munjevitio reagovao tako da je „remington“ za-grmeo još pre nego što je Henli uspeo da potegne oružje. Pogođen u rame revolveraš se zateturao nekoliko koraka unazad, ali je ipak uspeo da se održi na nogama.

Začuvši pomeranje levo od sebe Šejn je instinktivno okrenuo cev „remingtona“ u tom pravcu. Pokazalo se da je to učinio u poslednji čas pošto je jedan od kockara u rukama već držao mali džepni „deringer“. Najpre ga je zaslepio mali plameni jezičak koji je suknuo iz revolvera, a onda je osetio vrelinu olova koje mu je prchujalo tik pored glave. Ne oklevajući ni časa Šejn je ponovo povukao obarač.

Salunom se istovremeno prolomila strahovita detonacija nečije sačmarice.

Uzledavši kockara kako pogođen pada preko stola Šejn se ponovo okrenuo Henliju koji je u tom trenutku tresnuo na drvetom obložen pod saluna.

Prostor oko šanka je bio obavljen gustim plavičastim dimom koji je u potpunosti zaklonio Džordža Mastersona i Lau Maj.

Henlijevo elegantno odelo je na grudima naprosto bilo izrešetano tovarom sačme ispaljenim iz Mastersonove dvocevke. Širom iskolačenih očiju revolveraš je tupo zurio u tavanicu saluna.

Za to vreme se kockar za obližnjim stolom ponovo bio pridigao na noge. Metak iz Šejnovog revolvera ga je očigledno bio samo okrznuo, ali i to je bilo dovoljno da bled u licu ispusti „deringer“ iz svojih drhtavih prstiju.

Džordž Masterson je u međuvremenu bio napustio svoje mesto za šankom i sada je stajao pored Šejna. Klimnuvši glavom u pravcu Henlija barmen je tiho procedio:

— Ta protuva je htela da puca na vas, Šejne.

— Hvala ti, Džordže — odvratio je Šejn. — Nego reci ti meni ko je onaj za stolom?

— Nil Braun — promrmljao je Masterson. — On, Čarli Beset i Laki Šort su dobri prijatelji.

Šejn se tiho naceric.

— Ako je tako onda je on ujedno i prijatelj tvoga brata Berta, zar ne?

Džordž Masterson potvrdno klimnu glavom.

Napolju ispred saluna se odjednom začulo glasno komešanje da bi se samo koji trenutak kasnije vrata saluna otvorila i na njima se pojavilo široko brkato lice Berta Mastersona na čijem se prsluku presijavala sjajna mesingana zvezda šerifa Doc Sitija.

Masterson je naravno odmah prepoznao Šejna. Pogled mu se na kratko zadržao na nepomičnom telu Berta Henlija nakon čega se okrenuo Nilu Braunu i upitao:

— Šta se to ovde dogodilo, Nile?

Šejn je prepustio kockaru da opiše tok događaja u poslednjih nekoliko minuta. Pošto je očigledno shvatio da je šerifov brat bio na Šejnovoju strani Braunu nije preostalo ništa drugo već da govori istinu.

Nakon što je kockar začutao Bert Masterson je prišao Šejnu i pružio mu ruku.

— A šta je sa onim tamo? — upitao je on uperivši prstom u Henlija.

— To je Bert Henli — rekao je Šejn.

Masterson je tiho zviznuo kroz zube što je samo bio znak da je i do njega u međuvremenu bila doprla vest da je za Henlijem bila raspisana poternica zbog ubistva u Nju-tonu.

— Njegova glava вреди dve hiljade dolara — procedio je šerif.

— Polovina od toga pripada Džordžu. Jer da nije bilo njega Henli bi verovatno uspeo da me pošalje u pakao.

Ne želeći da postane središte pažnje znatiželjnika koji su pristizali u sve većem broju Šejn je odlučio da se što pre izgubi. U tome mu je pomogla Ida Maj koja ga je uhvatila pod ruku i povelala ga prema vratima kroz koja je pre nepunih desetak minuta ušla u Henlijevom društvu.

Ida Maj je bila još vatrenija nego što je Šejnu ostala u sećanju. Nije čak ni sačekala da Šejn izađe iz velike pocinkovane kade već mu se u njoj pridružila pokazujući i ovoga puta da je bolje od bilo koje druge žene znala šta je muškarcima nakon napornog putovanja najpotrebnije.

Jeste da je Šejn za sobom imao tek okončanu aferu sa kćerkom gradonačelnika Ebilejna, ali je ipak uživao u Idi-

nom do tančina razrađenom načinu vođenja ljubavi. On je bio utoliko privlačniji što je čovek pored nje imao utisak da je ona u svemu još više uživala što kod ostalih devojaka kojima su se bavile najstarijim zanatom na svetu nikada nije bio slučaj.

Da se dan bliži svom smiraju Šejn je postao svestan tek kada je na ulici začuo revolversku pucnjavu, a odmah zatim i razuzdane povike mnoštva kauboja koji su očigledno tek bili pristigli u grad.

Nakon što je ustao iz Idinog kreveta Šejn je prišao prozoru i kroz odskrinute zavese pogledao dole, na ulicu. Na sve strane su gorele petrolejske lampe čiji je plamen osvetljavao prostor između kuća sa jedne i pruge pored reke Arkanzas sa druge strane široke ulice.

Dole iz saluna je dopirala jednolična svirka klavira kao i nerazgovetno pevanje grubih muških glasova.

Ida je u međuvremenu takođe bila napustila postelju i sada je stajala tik iza njegovih leđa. Nežno ga zagrlivši pritisnula je svoje pune meke grudi uz njega. Zatim je rukama lagano počela da klizi niz njegovo mišićavo telo sve dok nije osetila kako njegovo uzbuđenje ponovo raste.

— Dođi — promrmrljala je ona. — Vрати se još jednom u krevet, Šejne. Kasnije možemo onda da sidemo dole i da se u salunu na drugi način zabavimo.

Tako nešto Šejnu naravno nije trebalo dva puta govoriti. Nakon što se lagano okrenuo podigao ju je nežno u svoje naručje i poveo je prema krevetu.

Čim su se našli jedno pored drugog Ida je svojim vrelim usnama počela da istražuje svaki delić Šejnovog tela. Ubrzo zatim je Šejn po ko zna koji put te večeri ponovo prodro u nju. Dok joj se sa usana nesvesno otimao strastveni krik njenih dugi negovani nokti su se zarili u Šejnova leđa.

Njeni ritmički pokreti isprekidani tihim uzdasima kao i podrhtavanje celog njenog tela bili su jasni pokazatelj da se nije radilo o veštoj glumi već o istinskom uživanju.

— Ti prokleti pasji sine! — prošaputala je ona nakon što su oboje gotovo istovremeno stigli do vrhunca slasti. — Ovako nešto mi do sada još niko nije pružio.

— Isti taj kompliment važi i za tebe, Ida — odvratio je Šejn tiho se nacerivši. — Mislim da nije preterano ako kažem da si zacelo pravo čudo prirode.

Trebalo je da protekne još gotovo pola sata pre nego što su uspeli da dođu do daha i da se obuku. Dole u salunu je galama u međuvremenu dostigla takav nivo da su oboje morali da viču kako bi uopšte mogli da se sporazumeju. Osim toga su po nedvosmislenim uzdasima lako mogli da zaključie da su i obe susedne sobe bile zauzete. To i malopredašnja pucnjava su mogli samo da znače da je u Dodž pristigla još jedna grupa kauboja željnih dobrog provoda i ženskog društva.

Šejn je znao da bi Ida Maj celu noć rado provela isklju-

čivo u njegovom društvu ukoliko bi on izrazio takvu želju. Ona do tada nijednom rečju nije pominjala novac svesna da je Šejn pravi džentlmen koji će već znati da joj se na pravi način oduži.

— Idem preko do „Dodž Hausa” da vidim da li imaju soba, Ida — rekao je on. — Pored toga moram još i da pošaljem telegram tako da računam da ću se tek za sat vremena vratiti nazad.

— Hoćeš li da te čekam, Šejne?

— Pa, ukoliko pronadeš nešto bolje nema potrebe da se obazireš na mene — odvratio je on.

— To kažeš samo zato što vrlo dobro znaš da ti niko nije ravan — promrmrljala je ona i nežno ga poljubila u obraz.

II

I pored već poodmaklog vremena Šejnu je stigao odgovor iz Sent Luisa još pre nego što se smestio u „Dodž Haus”. Sadržaj telegrama je bio kratak i jasan: „Ostanite u Dodž Sitiju i sačekajte sledeća uputstva.”

Šejnu je ovakvo naređenje u stvari i odgovaralo pošto je na taj način nakon dužeg vremena dobio priliku da se malo odmori, a usput da se još i dobro provede. U sledećih nekoliko dana se u Dodž Sitiju očekivala velika gužva i prava najezda trgovaca stokom. Te večeri je u grad pristigla prva pošiljka goveda iz Teksasa oko koje su se trgovci bukvalno otimali.

Nakon što je napustio telegrafski ured Šejn se pored „Long Branč” saluna uputio prema „Belovom” salunu gde ga je Ida sigurno već nestrpljivo očekivala. Zamenici šerifa Berta Mastersona su smrknutih lica patrolirali gradom spremni da odmah reaguju ukoliko bi kauboји koji su dopremili stoku počeli da prave nered.

Poučeni ranijim iskustvima stanovnici Dodž Sitija su se povukli u svoje domove tako da je Šejn u glavnoj ulici sreo samo po kojeg zadocnelog prolaznika.

„Belov” salon je bio prepun najrazličitijih gostiju. Dok je krčio sebi put prema šanku Šejn je za jednim od stolova ugledao kockara Nila Brauna koji je ljutito sevao očima.

Ida Maj je stajala pored šanka u društvu visokog suvošnjavog kauboја. Čim je primetila Šejna ona se oslobodila zagrljaja i krenula mu u susret. Kauboју to očigledno nije bilo nimalo pravo, ali ipak nije ni pokušao da je zadrži.

— Zar ne misliš da će se sada naljutiti na tebe? — upitao je Šejn i tiho se nacerio.

Ona je odlučno odmahнула glavom.

— Sumnjam, pošto sam mu već unapred rekla da večeras imam društvo. Međutim...

Poslednje njene reči su se izgubile u glasnoj svirci klavira u uglu saluna. A onda je na malu binu izašlo ukupno šest

devojaka koje su dosta nevešto počele da igraju. Povići koje su svojom pojavom izazvale utihnuli su tek kada je jedna od njih počela da peva pesmicu prilično nepristojne sadržine koja se kaubojima očigledno svidela.

Nedaleko od Šejna stajao je neki debeljko sa ogromnim cilindrom na glavi. On je u celom salunu valjda bio jedini koga ova pesmica nije zaintrigirala pošto je za šankom mirno razgovarao sa Džordžom Mastersonom. Osim njega u salunu su bila još petorica barmena koji su svi zajedno jedva bili dovoljni da savladaju najezdu ožednelih gostiju.

Debeljkov pogled se samo na trenutak zadržao na Šejnu, ali je i to bilo dovoljno da pripadnik Sedme brigade u njemu oseti odbojnost i neskriveno podozrenje.

Šejn je negde duboko u sebi osećao da je debeljko čije su sitne oči neodoljivo podsećale na oči pacova bio izuzetno opasan. Jeste da za pasom nije nosio opasač sa revolverom, ali je Šejn bio siguran da je bio naoružan. Hteo je već da upita Idu Maj za debeljkovo ime kada su se vrata saluna odjednom širom otvorila.

— Mesta za Bafalo Kerika! — proderao se čovek koji se pojavio na vratima. — Hajde, pacovi jedni, sklanjajte se ustranu i pravite mesta za Bafalo Kerika, najsnažnijeg čoveka između Misurija i Roki Mauntinsa! Mesta za Bafalo Kerika i njegovu skvo!

Devojke su na bini i dalje igrale, ali su zato svi ostali glasovi bili utihnuli pošto su svi prisutni znatiželjno okrenuli glave prema vratima.

I Šejn se naravno zagledao u neznanca. Da se radilo o lovcu na bizone u to, sudeći po načinu njegovog odevanja, nije bilo nikakve sumnje. Zarastao u gustu bradu taj pravi pravcati div od čoveka je na sebi imao zamašćen ogrtač od bizonovog krzna koji mu je dosezao sve do članaka.

Da nije bilo devojke koju je vukao za sobom Šejn bi sigurno odmah odvojio pogled od ovog hvalisavca, ali ga je ta takozvana „skvo” odmah opčinila svojim izgledom. Uskvireno crnom dugom kosom njeno lice sa blago ukošenim očima je delovalo kao lice porculanskih lutaka koje je Šejn viđao u velikim gradovima na Istoku. Da se u stvari radilo o Kineskinji Šejn je primetio tek kada se malo bolje zagledao u nju. Njene punačke usne su sijale nekim čudnim crvenkastim sjajem.

Nakon što ju je grubo dovukao za sobom do šanka Bafalo Kerik se glasno proderao:

— Viski za Bafalo Kerika!

Džordž Masterson je užurbanim pokretom skinuo bocu viskija sa staklenog regala i zajedno sa čašom je stavio pred njega. Lovac na bizone je šćepao bocu i jednim gutljajem je ispio skoro do dna. Zatim je ostatak natočio u čašu i gurnuo je pred silušnu Kineskinju.

— Hajde, skvo, pij!

Kineskinja se međutim nije ni pomerila.

Iznerviran činjenicom što nije htela da ga poslušša Bafalo Kerik je prineo čašu njenim ustima nateravši je da otpije gutljaj viskija.

Prizor kome je i protiv svoje volje prisustvovao naterao je Šejna da duboko uzdahne. Hteo je već da krene prema Bafalo Keriku i da mu objasni neke stvari pa makar i ova mala Kineskinja bila njegova žena, ali ga je u tome preduhitrio kockar Nil Braun koji je prišao bradatom divu i odlučnim glasom rekao:

— Ostavi je na miru ako joj nije do pića, Bafalo!

Šejn je zastao kao ukopan iznenaden Braunovom hrabrošću. A onda je ugledao svetlucanje u kockarevim očima što je bio znak da je i on bio fasciniran malom Kineskinjom i da je sve to činio samo zbog nje.

— Šta hoćeš, crve jedan? — procedio je smrknuta lica Bafalo Kerik. — Pa valjda i sam znaš da bi jednim jedinim udarcem mogao da ti smrskam tu tvoju smrdljivu lobanju, Braune. Hajde, gubi se i ostavi me da radim sa mojom skvo šta mi je volja.

— A ko ti uopšte kaže da je ona tvoja skvo, Kerike? — odvratio je kockar. — I ne zaboravi da ona nije Indijanka već...

— To te se ni najmanje ne tiče, Braune. Ako hoćeš da se biješ samo reci.

U međuvremenu se velik broj znatiželjnika okupio u polukrugu oko njih.

— Čovek je potpuno u pravu — umešao se jedan od prisutnih kauboja. — Pošto devojka očigledno nije skvo bilo bi bolje da nam svima kažeš gde si je pokupio.

Bafalo Kerik je odjednom počeo da frkće poput razjarenog bika.

— Hajde da čujem kome je stalo da se potuče sa Bafalo Kerikom? Ukoliko me i dalje budete izazivali, razneću ceo salun u paramparčad.

Međutim pošto je odmah uvideo da svojim pretnjama nije uspeo ništa da postigne Kerik je pomirljivim glasom dodao:

— U redu, neka vam bude. Dobio sam je na partiji pokera.

U salunu nastade opšte komešanje.

— Od koga i gde? — upitao je Braun ledenim glasom.

— U kanjonu Horset sam slučajno nabasao na dvojicu momaka koji su je vodili sa sobom. Njih dvojica su mi rekli da su je otkupili od nekog matorog Kineza. A pošto mi se već na prvi pogled dopala predložio sam im da ona bude njihov ulog u partiji karata.

— I oni su ti je na kraju tek tako prepustili? — upitao je Braun podrugljivo.

Bafalo Kerik je na to samo slegnuo ramenima i odgovorio:

— Ko gubi ima pravo da se ljuti, Braune. Pošto su i

njih dvojica to učinili bio sam prisiljen da ih na kraju upucam.

U salunu je odjednom nastala mrtva tišina.

— Razumeš li naš jezik? — upitao je Braun obraćajući se devojci.

Pošto je ovo njegovo pitanje ostalo bez odgovora Kerik je potpuno ravnodušno procedio:

— Ona je nema, Braune.

Ne obazirući se više na bradatog lovca na bizone Braun je prišao Kineskinji i rekao:

— Možeš da ideš kuda hoćeš. U Americi je ukinuto ropstvo i Kerik nema pravo da te na bilo šta prisiljava.

U tom trenutku je Bafalo Kerik ispuštio prodoran krik i odnekud izvukao dugačak lovački nož. Poput podivljale zveri jurnuo je na Brauna koji je vešto izbegao prvi Kerikov nasrtaj. Odmah zatim se u Braunovim rukama našlo blistavo sečivo noža.

Okupljeni svet počeo da se sklanja ustranu stvarajući dovoljno prostora za borbu na život i smrt. Niko od prisutnih, pa ni Šejn, nije imao nameru da se meša. Dok su svi ostali svu svoju pažnju usmerili na Brauna i na Bafalo Kerika, Šejn je krajičkom oka posmatrao izraz lica male Kineskinje. Ravnodušnost koja se na njemu lako mogla primetiti jasno je govorila da joj je bilo potpuno svejedno ko će na kraju iz ove borbe izaći kao pobednik. Jer, bilo ko da to bude ona će i dalje biti prisiljena da mu ispunjava svaku želju.

Salun je bio ispunjen glasnim stenjanjem dvojice boraca. Nil Braun je dosta vešto baratao nožem što je za jednog kockara uistinu bilo neobično.

Zahvaljujući činjenici što je Braun očigledno postao i suviše siguran u sebe Keriku je kao prvom uspelo da zada udarac nožem. Oštrica je međutim samo okrnula kockarevu levu mišicu ostavljajući duboku krvavu brazgotinu. To kao da je još više razjarilo Brauna pa je kao pomahnitao poleteo napred. Samo koji delić sekunde kasnije Kerik je bolno kriknuo i širom iskolačenih očiju se stropoštao na pod.

Ne obazirući se više na Kerika koji je ubrzo izdahnuo, Braun je mirno vratio nož u korice za pasom i pružio ruku prema Kineskinji.

Ugledavši neizmeran strah u njenim očima Šejn je kockaruo napred.

— Šejne! — prošaputala je Ida Maj pokušavajući da ga zaustavi.

Gotovo istovremeno salunom se prolomio prasak revolvera.

Nil Braun koji je isto onako kao maločas Bafalo Kerik grubo vukao devojkicu zasobom, odjednom se uhvatio za grudi. Najpre se zateturio unazad pokušavajući da negde pronađe oslonac a onda se i on sručio na pod pored beživotnog tela Bafalo Kerika.

Kada je Šejn okrenuo glavu u pravcu odakle je odjek-

nuo pucanj ugledao je debeljka sa cilindrom na glavi u čijim se rukama nalazio mali „kolt” čija se cev još uvek dimila.

— Braun je i sam rekao da Amerika više ne poznaje pojam ropstva i da devojka može da ide kuda joj je i sa kim volja — procedio je on ledenim glasom dok je pogledom fiksirao Šejna za koga je verovao da bi jedini mogao da ga ugrozi. — Braun je morao da umre zato što se nije držao svojih vlastitih reči.

U salunu je vladala mukla tšina. Niko od prisutnih nije ni u snu pomišljao da se usprotivi debeljku sa cilindrom na glavi.

Šejn je osećao da je debeljko ovim svojim rečima većinu prisutnih pridobio za sebe. Bez tih reči kojima je želeo da opravda svoj postupak svi bi ga sigurno proglasili hladnokrvnim ubicom što je u stvari i bio.

Za pripadnika Sedme brigade nije međutim bilo nikakve sumnje da je debeljko ovako postupio vođen istim onim motivima kao i Kerik i Nil Braun.

Debeljko je za to vreme prišao Kineskinji i pred njom se blago naklonio.

— Nudim vam svoju zaštitu, madam. Molim vas pođite za mnom pošto ovo nije mesto za jednu ledi.

Kineskinja je i dalje stajala kao ukopana na svom mestu što je debeljka nateralo da se nervozno ugrize za donju usnu. Očigledno je hteo što pre da je izvede iz saluna da mu je neko ne bi možda ipak preotelo.

— Budi oprezan, Šejne! — prošaputala je Ida Maj iza njegovih leđa. — To je Bagzi Vilet!

Sa tim imenom se Šejn već bio susretao tako da je za Vileta znao da se bavio trgovinom bizonovim krznima i da je bio spreman da gazi i preko leševa ne bi li ostvario što veću zaradu.

— Vi ste najobičniji lažov, Vilete — procedio je Šejn prekidajući na taj način nastali tajac.

Ni malo iznenađen Šejnovom reakcijom Vilet se lagano okrenuo prema njemu. U rukama je još uvek držao „kolt” kojim je maločas hladnokrvno upucao Nila Brauna. Bilo je dovoljno da samo povuče obarač pa da i pripadnik Sedme brigade završi na onom svetu. Međutim, izgledalo je da je Vilet u međuvremenu naćuo da je Šejn bio brži čak i od čuvenog revolveraša Berta Henlija tako da se debeljko ipak nije usuđivao da još jednom upotrebi svoju pucaljku.

— Ovo su stvari koje vas se uopšte ne tiču — proskrićtao je Vilet.

Umesto odgovora Šejn je samo pogledao Kineskinju koja je počela da drhti od straha i rekao Idi da se pobrine za nju.

— Idemo — rekla je ona tihim glasom nakon što je oprezno prišla mladoj devojci. Kineskinja je i dalje oklevala, ali je na kraju ipak dozvolila da je Ida povede sa sobom.

Kada su se u dnu saluna zatvorila vrata kroz koja se stizalo na sprat, debeljko je vratio revolver u futrolu i naizgled ravnodušno slegnuo ramenima.

— Pa neko je morao da se pobrine za nju, mister — promrm-ljao je on. — Inače moje ime je Bagzi Vilet. Ja sam ugledan stanovnik ovog grada i zbog toga sam uveren da će vam svako potvrditi da sam postupio isključivo iz humanih pobuda.

— Ali zašto joj onda niste dozvolili da sama odluči šta će učiniti?

— To sam i nameravao, mister...

— Šejn.

— U redu, mister Šejn. Ali sada ipak dozvolite da se lično pobrinem za tu mladu leđi zbog toga što Ida Maj nije pravo društvo za nju.

— Ona je sigurno daleko bolje društvo od vas, Vilete — odvratio je Šejn. — Devojka je odmah shvatila šta je pored vas očekuje pa je zato i počela onako da drhti.

— A da vi možda niste hteli da je uzmete za sebe? — procedio je Vilet koji je jasno osetio kako se raspoloženje okupljenog sveta polako okreće protiv njega. — Zato bi možda najbolje bilo da i u ovom slučaju karte odluče o tome kome će ona pripasti.

Šejnu se ovaj predlog ni najmanje nije dopadao ali je istovremeno vrlo dobro znao da je pored otvorenog sukoba do koga mu nije bilo stalo ovo verovatno jedini način da se konačno oslobodi ovog nitkova.

— U redu, Vilete, neka bude kako vi kažete — promrm-ljao je Šejn i klimnuo glavom.

Bagzi Vilet je maramicom brisao krupne graške znoja sa čela. Bila je ovo odlučujuća partija i Šejn je bio potpuno siguran da ne može da izgubi.

A onda je u salunu odjednom nastalo neko neobično komešanje. Šejn je negde iza svojih leđa začuo sitne korake koji su se sve više približavali stolu oko kog se bilo okupilo mnoštvo znatiželjnika. Kada su koraci napokon utihnuli i kada je Šejn okrenuo glavu naprosto je ostao bez daha.

Umesto široke crne haljine koju je imala na sebi kada je kročila u salun Kineskinja je sada na sebi imala usku svilenu haljinu koja je isticala svaki delić njenih skladnih oblina. Haljina je uz to još i bila prorezana sa strane tako da je otkrivala njene kao izvajane noge.

— Povešio sam ulog za hiljadu dolara, Vilete — procedio je Šejn ledenim glasom.

Debeljko međutim nikako nije mogao da odvoji pogled od mlade devojke.

— Hiljadu... i još hiljadu — promrmljao je on gurnuvši svežnjeve novčanica prema sredini stola gde se već bila skupila svota od nekih desetak hiljada dolara.

— Pratim i želim da vidim šta držiš u ruci, Vilete — rekao je Šejn u želji da se igra napokon okonča.

— Fleš u piku, Šejne — izustio je Vilet ozarena lica.

Šejn je na to samo spustio karte na sto i mirno odvratio:

— Svaka čast, ali to nije dovoljno, Vilete. Ja imam četiri desetke!

Vilet se sav pokunjen zavalio u stolicu. Duboko je disao široko otvorenih usta i Šejn je znao da se borio sam sa sobom da li da potegne pucaljku ili ne.

Na kraju je ipak ljutito ustao od stola i kroz špalir ljudi koji kao da se sam otvorio izjurio napolje na ulicu.

Šejn je mirno pokupio novčanice sa stola i strpao ih u džep. Nakon što je sa osmehom na licu klimnuo Idi glavom Šejn je ustao sa stolice i obratio se prelepoj Kineskinji:

— Sada zaista možete da idete kud hoćete, madam. — Nakon ovoga je iz džepa izvukao svežanj novčanica i pružio ga devojci. — Ovo će biti dovoljno da za večeras iznajmite sobu u hotelu i da sutra sebi kupite voznu kartu za bilo koji grad.

Pošto devojka nije htela da uzme novac Ida se samo nasmejala i tiho promrmljala:

— Ona ne želi novac, Šejne. Ona hoće da ostane sa tobom, pošto si ti od svih muškaraca koji su se do sada borili za nju prvi koji joj se dopada.

— Reci joj da tako nešto ne dolazi u obzir, Ida. Uostalom šta ću ja sa njom? Hajde pošalji je u „Dodž Haus” pa da se napokon vratimo u tvoj krevet.

Sa Idinog ljupkog lica je najpre nestao osmeh a onda je odlučno odmahнула glavom i rekla:

— To je neizvodljivo, Šejne. Sada ćeš hteo to ti ili ne morati da se brineš o njoj, jer će u protivnog Vilet doći po nju.

IV

U svojoj uskoj svilenoj haljini koju je Ida odnekud nabavila mlada Kineskinja je u „Dodž Hausu” na sebe privukla poglede svih gostiju koji su se zatekli u ulaznom holu.

Gradom je već uveliko kolala priča da je Šejn devojku dobio na kartama od Bagzi Vileta.

— Sve ću vam to poslati gore u sobu, mister Šejne — rekao je čovek za recepcijom nakon što je Šejn naručio večeru za devojku koja možda već danima nije ništa okusila.

Pošto su usled dolaska goniča i trgovaca stokom u međuvremenu sve sobe u hotelu naprosto planule Šejn je bio

prisiljen da Kineskinju smesti kod sebe. Pre nego što je pošao nazad u salun izričito joj je naredio da vrata otvori jedino ako začuje njegov glas.

Dok je stepenicama silazio u ulazni hol začuo je kako neko uzvikuje njegovo ime. To ga je nateralo da zastane i da u masi okupljenog sveta pokuša da odgonetne ko ga je to zvao.

Samo koji trenutak kasnije je ugledao čoveka koji se užurbano probijao prema stepeništu. Bio je to Alonzo Webster, trgovac stokom koga je Šejn poznavao od ranije.

— Zdravo, Alonzo — rekao je Šejn dok su se rukovali. — Ovde je izgleda prava ludnica. Da se možda ne prepirete oko stoke koja je pristigla?

— Dozvoli da ti predstavim Eda Koburna — izustio je Webster uperivši prstom u plavookog momka koji je stajao iza njega.

Ed Koburn... Bilo je to ime koje je tek nedavno čuo u Njuton. Tako se naime zvao poslovni partner momka iz Čikaga koga je Bert Henli hladnokrvno upucao.

— Drago mi je što sam vas upoznao, Šejne — pružio mu je Koburn ruku. — Na žalost nisam bio prisutan kada je u Njotonu Henli pucao na Morta. Maločas sam čuo da ste danas oko podneva zauvek učutkali Henlija. Nagrada koja je raspisana za njegovo hvatanje je kod mene tako da odmah mogu da vam je isplatim.

— Ja sam ga samo ranio da bih mogao da ga vratim u Njuton gde su ga čekala vešala, Koburne — odvratio je Šejn. — Ostatak olova je dobio od Džordža Mastersona koji je u stvari spasio moju glavu pošto je Henli hteo da me ubije na isto onako podao način kao što je to učinio i sa vašim drugarom. I zato Mastersonu pripada polovina nagrade.

Koburn slegnu ramenima.

— To mi je i suviše komplikovano, Šejne. Zar ne mislite da bi bilo jednostavnije da ja vama isplatim celokupan iznos, a da ga vi onda podelite sa Mastersonom?

A onda je Webster uhvatio Šejna za ruku i tiho promrm-ljao:

— Hteli bismo još u vezi sa nečim drugim da porazgovaramo sa vama, Šejne.

— Zar to ne može da čeka do sutra, Websteru? — upitao je Šejn koji je odmah primetio da je Webster dole u holu pogledom neprekidno fiksirao sredovečnog čoveka u uniformi konjice Sjedinjenih Država na kojoj nije bilo nikakvih oznaka čina.

— Radi se o zaista važnim stvarima, Šejne — odvratio je Webster. — A ne bih želeo da sutra u zoru nestanete iz Dodž Sitija a da prethodno nisam razgovarao sa vama.

— Zašto bih napuštao Dodž?

Websterove ionako sitne oči se još više skupiše.

— Budite oprezni i pripazite se Vileta, Šejne. Budite

uvereni da neće sedeti skrštenih ruku i gledati kako mu oti-
mate nešto što smatra svojim.

— Vilet može da bude presrećan što ga Bert Masterson
nije uhapsio zbog ubistva Nila Brauna — rekao je Šejn rav-
nodušno slegnuvši ramenima.

Nakon kraćeg promišljanja Šejn je ipak rešio da sa Veb-
sterom i Koburnom pođe u njihovu sobu i da sasluša šta su
imali da mu kažu.

*

Šejn se sve vreme pitao šta li je Ed Koburn uopšte tra-
žio ovde u Dodž Sitiju. Odgovor na to pitanje je dobio u to-
ku sledećih nekoliko minuta.

Nakon pogibije Morta Tajlera, Koburnovog ortaka, nji-
hov posao je preuzeo drugi čovek. Ime tog čoveka je bilo
pukovnik Stjuart Mek Svejn.

— Mek Svejn je ujedno otkupio i sve naše menice koje
smo nameravali da isplatimo od prve sledeće zarade — re-
kao je Koburn pokunjenim glasom. — Već nakon nekoliko
dana on se pojavio sa njima u rukama zahtevajući da mu
odmah isplatim dugove. Pošto sam to odbio, Mek Svejn je
otišao po sudiju i šerifa koji su me u Njutonu prisilili da
mu isplatim i poslednji cent. Bio je to novac kojim sam na-
meravao da kupim stoku i da je kasnije preprodam na Isto-
ku. Onih mojih hiljadu dolara koje sam vam maločas ispla-
tio bili su ujedno i poslednji novac koji mi je još preostao.

Šejn je i dalje ćutke sedeo u udobnoj naslonjači svestan
da ovo još uvek nije bio kraj priče.

— Eda sam primio za svog novog ortaka, Šejne — ume-
šao se Alonzo Webster. — Ed je dobar i pošten čovek kome
nameravam da prepustim vođenje svih poslova pošto su me
u međuvremenu građani izabrali za gradonačelnika Dodž Si-
tija.

— Čestitam, Websteru — procedio je Šejn.

— Nije u tome problem, Šejne, već u Mek Svejnu.

Dakle konačno će Webster pustiti mačku iz džaka, pomi-
slio je Šejn.

— Mek Svejn nije ostao u Njutonu već je seo u isti voz
kojim je i Ed stigao u Dodž Siti. Čim je sišao sa voza otišao
je u „Dorth Haus” i tamo otkupio celu isporuku stoke koja
je danas pristigla.

— Verovatno je ponudio veći iznos nego ostali — pri-
metio je Šejn.

Webster je ljutito tresnuo pesnicom o sto i odgovorio:

— Upravo tako! Četrdeset i pet dolara za grlo. Pa to je
suluda cena pošto se u Čikagu dobija okruglih pedeset do-
lara. Ako zaračunamo troškove transporta kao i gubitke koji
su tokom transporta neminovni tada Mek Svejn na svakom
grlu gubi bar dva dolara.

— Ipak niko ne može da mu zabrani da sklapa i loše
poslove, zar ne?

— Sto mu gromova, Šejne, pa nije to baš tako jednostavno. Mek Svejn je u Njotonu najmio plaćenog ubicu da ukloni Morta Tejlora. Ed je odličan trgovac, ali ne zna da barata oružjem i zato je Mek Svejn jednostavno uklonio Tejlora koji bi ga sigurno sprečio da preuzme njegov i Edov posao.

— Možda, ali ja zaista ne znam kako bih ja u svemu tome mogao da vam pomognem.

— Mek Svejn nije došao sam u Dodž Siti, Šejne. Sa njim u društvu se nalazi čovek koga biste još gori glas nego što je to bio slučaj sa Bertom Henlijem. I zbog toga imamo razloga da poverujemo da će i ovde pokušati da na isti način za sebe prigrabi celokupnu trgovinu stokom.

— A ko je taj momak? — upitao je Šejn.

— Foks. Garfild Foks.

Šejn je začuđeno pogledao gradonačelnika Dodž Sitija.

Garfild Foks je sa sojnim pucaljka bio brz kao muholiko godina u Fort Smitu. Tada su njih dvojica radili zajedno za nekog rančera, ali su im se putevi nakon toga zauvek razišli.

Garfild Foks je sa svojim pucaljka bio brz kao munja tako da Šejnu uopšte nije stalo do toga da sazna ko je od njih dvojice brži i bolji revolveraš.

Foks je u svemu bio leđeno proračunat, ali se čovek što se posla tiče u svakoj situaciji mogao osloniti na njega. Međutim, prijateljstvo ili nešto slično su bili pojmovi koji su mu bili potpuno strani.

— Vi... vi poznajete Foksa? — upitao je Ed Koburn.

Šejn klimnu glavom.

— Svojevremeno smo nas dvojica neko vreme jahali za rančera koga je valjalo odbraniti od plaćenika „Vels Fargoa“.

Primitivši da se Koburnu sa usana oteo uzdah olakšanja Šejn se nasmejao i zavrteo glavom.

— To međutim ništa ne znači, Koburne. Foks je uvek do kraja odan svom gazdi, tako da sam čvrsto uveren da bi ubio i svog rođenog brata ako bi to bio deo posla za koji je plaćen.

— Meni se kod cele ove stvari ipak nešto ne dopada — promrmljao je odjednom Alonzo Vebster. — Sve ukazuje na činjenicu da se Mek Svejn slabo razume u poslove i da svojim nastupom jednostavno hoće da provocira ostale trgovce.

— A da li ste već ranije čuli nešto o njemu? — upitao je Šejn. — Sudeći po uniformi i načinu na koji ste ga oslovali, Mek Svejn je ranije bio oficir, zar ne?

Alonzo Vebster odmahnu glavom.

— Jedino je za vreme građanskog rata predvodio odred građanske policije. Tada je samog sebe proizveo u čin pukovnika i od tada neprekidno nosi uniformu. Ranije je na njoj imao i oznake činova, ali mu je vojska to u međuvremenu sudskom presudom zabranila. Mek Svejn potiče iz Kanzas Sitija gde posećuje malu prodavnicu za opskrbu brodova koji

plove Misurijem. Do pre nekoliko nedelja Mek Svejn nije imao ama baš nikakve veze sa trgovinom stoke.

— To znači da vas dvojica verujete da Mek Svejn u stvari samo figurira dok neko drugi u pozadini vuče konce? — promrmljao je Šejn.

Vebster potvrdno klimnu glavom.

— Tačno tako, Šejne. A vi ste nam potrebni da saznamo o kome se radi. Spreman sam da vam za to isplatim nagradu od ukupno deset hiljada dolara.

— Put do te osobe vodi preko Garfilda Foksa — nasmejao se pomalo kiselo pripadnik Sedme brigade. — A osim toga još uvek ne znam koliko ću se zadržati u Dodž Sitiju. Zbog svega toga zaista nisam u mogućnosti da vam bilo šta obećam.

— Dvadeset hiljada dolara, Šejne — zavapio je Vebster. Šejn je energično odmahnuo glavom i rekao:

— Nije mi stalo do novca, Vebsteru. A da bih vam to dokazao potrudicu se da saznam sve što vas zanima. Iznos od deset hiljada dolara je sasvim u redu.

U tom trenutku se na vratima začulo glasno kucanje. Bio je to momak iz restorana kome je Šejn rekao da ga najpre potraži pa da tek onda servira večeru za Kineskinju sa kojom je silom prilika delio sobu.

*

Šejn još nije bio ni stigao do vrata kada je hodnikom odjeknuo nečiji prodoran krik. Samo koji delić sekunde kasnije začuo se zvuk koji je obično prouzrokovala lomljava drveta.

Kada je Šejn munjevitim pokretom otvorio vrata prosto je naleteo na recepcionara koji je u rukama držao poslužavnik sa pripremljenom večerom.

Ukoso sa leve strane ugledao je dvojicu momaka koji su stajali pred razvaljenim vratima njegove sobe. Odmah zatim je odjeknuo prasak revolverskog hica koji je jedan od one dvojice ispalio kroz širom otvorena vrata.

— Da se niste mrdnuli! — proderao se Šejn koji je u ruci već držao svoj „remington”.

Istovremeno kada je bradati momak koji je, sudeći po zadahu koji je širio oko sebe, bio lovac na bizone usmerio cev ogromnog „kolta” u Šejna „remington” počeo da bljuje vatru. Metak je pogodio momka u šaku tako da mu je revolver u visokom luku izleteo iz ruke.

Drugi je za to vreme izvukao dugačak lovački nož i sa njime se ustremio na Šejna. Pripadnik Sedme brigade je vešto izbegao udarac sečivom, ali je zato bradati momak iskoristio nastalu pometnju da, iako ranjen, jurne prema stepenicama koje su vodile dole u prizemlje.

Šejn nije imao vremena da ga u tome spreči pošto je njegov drugar u međuvremenu ponovo jurišao na njega.

Ovoga puta se sečivo zarilo u dovratnik tik pored Šejnove glave. Dok je nepoznati pokušavao da izvuče nož Šejn ga je tresnuo revolverom po glavi usled čega se ovaj onesvešćen srušio na kolena.

Zatim je Šejn iza svojih leđa začuo nečiji bolan krik a odmah zatim i tup udarac o pod obložen debelim crvenim tepihom.

Šejn se munjevito okrenuo ali je već u sledećem trenutku mogao da odahne pošto je video da je to u stvari Ed Koburn preciznim udarcem po glavi poslao bradatog momka u carstvo snova.

Na stepeništu su se začuli nečiji užurbani koraci da bi se odmah zatim sav zadihani pred Šejnom pojavio menadžer hotela.

— Bojde, od kada vi to ovakvim spodobama dozvoljavate da ulaze u vašu kuću? — upitao je Alonzo Webster.

— Mora da su ušli na ulaz za nameštenike hotela — odgovorio je menadžer hotela. — Već sam poslao nekoga po šerifu Mastersona.

Nakon što se uverio da je sa devojkom u njegovoj sobi sve u najboljem redu Šejn se pridružio Koburnu i Websteru.

— Da li ih neko možda poznaje? — upitao je Šejn upevrišujući prstom u dvojicu momaka u dugim ogrtačima od biznovog krzna.

— Znam samo da se radi o lovcima na bizone kojih ima na desetine ovde u Dodž Sitiju — promrmljao je Webster. — Lako je moguće da je i Vilet u sve ovo umešan.

— Ko vam je naredio da upadnete u moju sobu? — upitao je Šejn bradatog momka koji je ponovo došao svesti.

— Kerik je bio naš prijatelj — odvratio je ovaj dok je sa bolnom grimasom na licu trljao ogromnu čvorugu na zatiljku. — Kineskinja je bila njegovo vlasništvo i ti nemaš pravo da je uzimaš za sebe, čoveče.

— Ja je nisam uzeo tek tako za sebe — rekao je Šejn. — Nil Braun je ubio Kerika a on je opet poginuo od mećke iz Viletovog revolvera. Devojkicu sam dobio od Vileta na kartama i ona je sada moja. A to znači da ću vam obojici provirati te vaše smrdljive lobanje ukoliko se ovako nešto ponovi. Jesmo li se razumeli?

Lovac na bizone pokunjeno klimnu glavom.

A onda se na stepeništu ponovo začuo bat čizama da bi se već u sledećem trenutku pred njima pojavio šerif Bert Masterson.

— U vašoj blizini se izgleda uvek nešto događa — procedio je on ošinuivši Šejna ledenim pogledom.

— Ja ih nisam zvao, Masterson — slegnuo je Šejn ramenima.

Webster je već otvorio usta da potvrdi ove njegove reči ali mu je Šejn neprimetno dao znak da ne otkriva da su prethodno razgovarali.

— Hoćete li da protiv ove dvojice podignem optužnicu, Šejne? — upitao je Masterson.

— Ne.

— Ali!... ali oni su razvalili vrata a i njihovom zaslugom je uništen ovaj skupoceni tepih — umešao se menadžer „Dodž Hausa”.

— Koliko? — bilo je sve što je Masterson na to rekao.

— Sto dolara! — odgovorio je menadžer bez mnogo razmišljanja.

— Dakle čuli ste — procedio je Masterson obraćajući se dvojici lovaca na bizone. — Ako ne možete da platite vodim vas u zatvor!

Bradati momak počeo da pretura po džepovima odakle je ubrzo izvukao pet zlatnika koje je pružio menadžeru hotela. Svi prisutni su naravno znali da je to bio novac koji su dobili da bi izvukli Kineskinju iz Šejnove sobe, ali za to nisu na žalost postojali nikakvi dokazi.

Međutim, Šejn je bio više nego siguran da se radilo o novcu Bagzi Vileta. Svestan da će sledećih dana imati dovoljno problema sa Mek Svejnom i Garfildom Foksom Šejn je čvrsto odlučio da malu Kineskinju što pre pošalje na neko za nju bezbedno mesto.

V

Kineskinja najpre nije htela da sedne za sto na kom je kelner servirao večeru. Nalazili su se u Koburnovoj sobi koju im je on stavio na raspolaganje dok se na Šejnovo sobi sledećeg jutra ne poprave vrata. Na kraju je glad ipak nadvladala njen ponos tako da je počela da jede.

Šejn ju je zamišljeno promatrao pitajući se kako li je uopšte dospela u divljinu Kanzasa.

— Šta da radim sa tobom? — promisljao je on zagledavši joj se duboko u oči. — I gde da te smestim? Kada bi barem mogla da mi kažeš da li imaš nekoga od rodbine?

— Kerik se prevario kada je rekao da sam nema — izustila je ona na besprekornom engleskom jeziku.

Šejn ju je začuđeno pogledao, ali je odmah shvatio razloge zbog kojih se pretvarala da je nema. Jer da nije to učinila sigurno bi još više patila nego što je to i inače činila.

— Kako si uopšte dospela u Kansas? — upitao je Šejn. — Da li je tačno ono što je Kerik o tebi rekao?

— Živela sam sa svojom porodicom u Džank Sitiju — odgovorila je ona ješva čujnim glasom. — Pre otprilike mesec dana trebalo je da se udam za jednog Kineza. Odbila sam pošto je bio dvadeset godina stariji od mene. I zbog te moje neposlušnosti otac je odlučio da me proda što je na kraju i učinio.

— Kako se uopšte zoveš?

— Džoana Vang. Ime nosim po majci koja je bila belkinja i koja je umrla na porođaju.

— A kako si dospela u ruke one dvojice momaka od kojih te je Kerik preoteo?

— Pre otprilike tri meseca srela sam nekog belca koji je rekao da me voli. I nakon što sam pobjegla iz Džank Sitija ..

— ...krenula si njemu — dovršio je Šejn njenu misao. Ona je lagano klimnula glavom.

— A da li si znala gde živi?

— Da. Rekao je da poseduje ranč negde između Dodž Sitija i Medoe.

— A šta ako te je lagao?

Ona odlučno odmahnu glavom.

— Sigurna sam da je bio iskren kada je rekao da me voli i da će doći po mene. Nešto mora da ga je sprečilo jer bi inače ispunio obećanje.

— I onda si pala u ruke onoj dvojici?

— Da. Bili su to zli ljudi koji su mi naneli mnogo bola. Nekoliko dana kasnije naišao je Kerik koji ih je kasnije na spavanju hladnokrvno upucao da bi me imao samo za sebe.

Ostatak priče je Šejnu bio vrlo dobro poznat.

— Hajde, jedi — promrmljao je on. — Čim sutra svane odveću te do tog čoveka. Znaš li barem kako se zove?

— Džef Dugal — odgovorila je ona.

— Zaista sam ti zahvalna, Šejne — dodala je ona nakon izvesnog vremena.

— Ja sada moram da idem, Džoana, a ti zaključaj vrata i nikome ne otvaraj.

— Ali zašto ideš? — upitala je ona sa nekom mešavinom straha i iznenađenosti u glasu.

— Ljudi će sigurno misliti loše o nama ako ostanem — odvratio je on sa smeškom na licu.

— Ali u hotelu nema nijedne slobodne sobe.

— Ne brini, uspeću već nekako da pronadem krevet za ovu noć — rekao je Šejn.

— Zaista nema potrebe da ideš — promrmljala je Džoana nežnim glasom.

Šejn se pravio da je prečuo ove njene reči, naročito što je u mislima bio kod mladića za koga je Džoana rekla da je voli.

Nakon što je izašao napolje na hodnik Šejn je sačekao dok devojka nije zaključala vrata a onda se laganim korakom uputio u ulazni hol.

Jutarnje sunce je zaslepilo Šejna kada je napokon napustio „Belov” salon. Poslednjih nekoliko sati pred svitanje proveo je u društvu Džordža Mastersona koji ga je neprekidno častio zbog onih hiljadu dolara koje mu je Šejn dao.

Umor i činjenica da je popio i suviše viskija naterali su Šejna da odmah krene prema „Dodž Hausu” gde je namera-
vao da poruči bogat doručak i nekoliko šolja jake kafe.

Rešio je da nakon toga odmah skloni Džoanu Vang iz grada pa da se tek onda posveti samozvanom pukovniku Mek Svejnu i Garfildu Foksu.

U odnosu na prethodno veće gradska slika se bila potpuno izmenila. Sada su se umesto kaubojja, kockara i devojaka za zabavu na ulicama susretali gotovo isključivo stanovnici Dodž Sitija. Muškarci su uklanjali tragove divljanja kaubojja u toku protekle noći, dok su žene stajale u manjim grupicama živo raspravljajući o svemu i svačemu.

Ispred „Dodž Hausa” je sve bilo mirno. Najveći broj gostiju je još uvek spavao tako da je i prostrani ulazni hol bio potpunao prazan. Ugledavši Šejna čovek za recepcijom je podigao pogled. Agent Sedme brigade je lagano krenuo prema njemu u želji da ga upita da li tokom protekle noći nešto neobično dogodilo ali je onda odjednom primetio da je momak skrenuo pogled u sasvim drugom pravcu.

I Šejn je okrenuo glavu u tom pravcu. U elegantno obučenom čoveku grubih crta lica koji se sa podrugljivim smeškom na usnama podigao iz udobne kožne fotelje Šejn je odmah prepoznao Garfilda Foksa. Proteklo je pet godina od kako su se poslednji put sreli a Foks kao da uopšte nije ostario. Preplanulo brižljivo izbrijano lice kao i elegantno odelo koje je imao na sebi činili su ga u stvari još mladim.

— Zdravo, Garfe — promrmljao je Šejn.

— Ti izgleda zaista stariš, Šejne — odvratio je on svojim ledenim glasom. — Ranije noć sigurno ne bi proveo u salunu dok te gore u sobi čeka onakva devojka.

Šejn nije bio ni malo voljan da sa Garfildom Foksom razgovara o starim dobrim vremenima tako da je samo klimnuo glavom u pravcu kožnih fotelja i rekao:

— Hajde da sednemo, Garfe.

Sa Foksovog lica je odjednom nestao podrugljiv smešak koji ga je do tada krasio. Poučen dugogodišnjim iskustvom on je tačno znao kada stvari postaju ozbiljne.

— Čuo sam da si u Dodž stigao zajedno sa Mek Svejnom — rekao je Šejn nakon što su se udobno zavalili u fotelje.

— I? — klimnuo je Foks glavom.

— Mek Svejn je u Njotonu pored sebe imao drugog revolveraša.

— Henli je bio najobičniji tupoglavac tako da i nije nikakvo čudo što si ga sredio. Nego reci ti meni, jesi li to učinio jedino zbog nagrade koja je bila raspisana za njegovo hvatanje?

Šejn mu na ovo nije pružio direktan odgovor ostavljajući ga u uverenju da je bio isti onaj od pre pet godina.

— Mek Svejn je stvorio priličnu zbrku u gradu, Garfe. Šta li je hteo da postigne time što je zaključio posao na kome može samo da izgubi?

— Zašto ga to lično ne upitaš? — slegnuo je Foks ramenima. — Mene se njegovi poslovi ne tiču.

— A šta je to što se tebe tiče?

Foksove oči se odjednom još više skupiše.

— Mek Svejn ima mnogo neprijatelja, Šejne.

— Sigurno. Svako ko drugima potura nož pod grlo mora da ih ima.

— Šta ti u stvari hoćeš, Šejne? To što sada radim za Mek Svejna je stvar koje te se ni najmanje ne tiče.

— To isto važi i za mene, Garfe, — rekao je Šejn rešen da igra otvorenim kartama i da time Foksu jasno stavi do znanja u šta se upušta. — Ako Mek Svejn i dalje bude nastavio da zadaje niske udarce imaće posla sa mnom, Garfe. I znaj da će mi zaista biti žao ako te je unajmio samo zato da bi silom postigao ono što svojim prljavim trikovima ne uspe da ostvari.

Foksove oči počеше ljutito da sevaju.

— Ko te za to plaća, Šejne?

Šejn je znao da je to Foks sigurno već i sam saznao tako da nije imao razloga da ga laže.

— Alonzo Vebster i Ed Koburn. Koburn je u Njutonu izgubio svog ortaka koga je Henli hladnokrvno ucmeкао. Ukoliko nekome od njih dvojice bude falila makar dlaka sa glave Mek Svejn će mi za to platiti, Garfe. A u tom slučaju neću da se osvrćem na to što smo ti i ja stari znanci.

Nakon ovih reči su obojca ustali. Mišići na Foksovom licu su najpre blago zadrhtali, ali se odmah zatim na njegovim usnama ponovo pojavio isti onaj podrugljiv osmeh od maločas.

— Moram ti priznati da sam još pre pet godina bio znatiželjan da konačno saznam ko je od nas dvojice brži — procedio je on.

— Znatiželja je mnoge otpremila pod zemlju, Garfe — odvratio je Šejn slegnuvši ramenima. — Pretpostavljam da ćemo se još vidati u gradu, tako da ćemo onda imati priliku da nazdravimo starim dobrim vremenima. Za tako nešto sam danas i suviše umoran tako da će biti najbolje da te sada ostavim samog.

Šejn mu je kratko klimnuo glavom i pošao prema recepciji gde je poručio doručak za sebe i za Džoanu Vang.

*

Šejn se nadao da će zajedno sa Džoanom uspeti da neopaženo napusti grad. Da se u tome ipak prevario govorilo mu je njegovo sedmo čulo iako i nakon nekoliko prevaljenih milja nije uspeo da otkrije njihove pratioce.

To što su Viletovi ljudi krenuli za njima Šejnu ni najmanje nije odgovaralo. Vremena za gubljenje nije imao, naročito zbog toga što je ogroman oblak prašine na horizontu najavljava dolazak novog krda u Dodž Siti. Sudeći po udaljenosti na kojoj ga je ugledao Šejn je izračunao da će se stoka naći u koralima kod stanice u toku večeri ili pak najkasnije sledećeg jutra.

Gradić Medoa bio je udaljen još nekih tridesetak milja ali se Šejn nadao da će pre toga uspeti da naiđu na nekoga

ko će moći da im kaže gde se tačno nalazi farma Džefa Dugal. Ukoliko sve bude teklo kako je zamislio Sejn je verovao da bi se do ponoći mogao vratiti u Dož.

Džoana je tog jutra bila dosta ćutljiva tako da je progovorila jedva koju reč a i Šejn je na to nije prisiljavao. Očigledno je odjednom počela da sumnja da li je Džef Dugal bio iskren dok joj je govorio da je voli. Druga stvar koja ju je morila bila je činjenica kako će reagovati kada sazna šta joj se na putu sve desilo.

Počeo je već da pada mrak kada su Šejn i Džoana Vang stigli u Medou. Tamo su saznali da se Dugalova farma nalazi otprilike pet milja severozapadno od grada.

Od ljudi koji su ih pratili i dalje nije bilo ni traga ni glasa tako da se Šejn nadao da je možda uspeo da ih se otarasi, a možda se i prevario kada je poverovao da su krenuli za njima.

Napokon su stigli i do Dugalove farme oko koje su se prostirala nepregledna kukuruzna polja.

Zaustavili su se pred vratima kuće na kojima se ubrzo zatim pojavio čovek u sivim vunanim čarapama.

— Tražite li nekoga, mister? — upitao je on uperivši ogromnu dvocevku u Šejna.

— Da li je ovo Dugalova farma? — upitao je Šejn.

— Jeste.

— Onda smo na pravom mestu. Možemo li da pridemo?

Čovek je na trenutak oklevao neodlučan šta da učini. Na osnovu boje njegovog glasa Sejn je odmah zaključio da se radi o starijem muškarcu. Ta njegova pretpostavka se potvrdila kada je čovek načinio dva-tri koraka prema njima. Pri slaboj svetlosti koja je dopirala kroz otvorena vrata Šejn je ugledao starca sa gustom sedom kosom i sa izbornim licem.

— Dođite — rekao je starac.

— Da li je Džef tu? — upitao je Šejn nakon što su on i Džoana dojahali na samo pet jardi od verande na kojoj je starac stajao.

Starčeve oči počеше podozrivo da svetlucaju. Da nije bilo Džoane on bi verovatno i povukao obarač dvocevke kojom je i dalje držao Šejna na nišanu.

A onda se na vratima pojavila još nečija prilika koja je Džoanu naterala da tiho uzdahne.

Sa nevericom u očima Šejn se zagledao u upalo lice mladića. Njegova desna ruka se nalazila u širokom povezu svezanom oko vrata.

— Džoana! — prošaputao je on dok se levom rukom pridržavao za stub nastrešnice.

Džoana je bila kao skamenjena. Sada je i njoj i Šejnu bilo potpuno jasno zašto mladi Džef Dugal nije ispunio svoje obećanje.

— Da li je to devojka o kojoj si mi pričao, Džefe? — upitao je starac odbojnim glasom.

— Da, tata, to je Džoana — odgovorio je mladić slabim glasom.

Starac se laganim korakom spustio niz stepenice i stao ispred kobile na kojoj je Džoana jahala. Bezizražajnim pogledom se zagledao u Džoanu koja je odmah osetila da mu se nije dopadala i da u njemu nije stekla prijatelja.

— A ko ste vi? — upitao je starac obraćajući se Šejnu.

— Moje ime je Šejn, mister Dugal. Trenutno sam na putu za Teksas, a mis Džoana me je zamolila da mi se pridruži dok ne stignemo do vaše farme.

Džoana se neprimetno stresla. Sudeći po iznenađenom izrazu njenog prelepog lica Šejn je video da je nameravala da Džefu kaže celu istinu ali je Šejn smatrao da to u ovom času ne bi bilo naročito mudro.

— Uđite u kuću — rekao je starac nakon čega se okrenuo i pomogao svom sinu da se vrati unutra.

Šejn i Džoana su za to vreme sjahali i privezali svoje konje za stub nastrešnice.

— Džef izgleda jako bolesno — prošaputala je ona.

Prizor koji je maločas ugledao Šejnu je bio sasvim dovoljan da shvati o čemu se radilo. Momak je bio ranjen metkom i mogao je da bude presrećan što je izbegao sigurnu smrt. Džef Dugal je svojim izgledom neodoljivo podsećao na ljude koje je Šejn već susretao, a koji su bili ranjeni u pluća i koji kasnije nikada više nisu bili onakvi kao pre ranjavanja.

Čim su se našli u unutrašnjosti prostrane kuće Šejn se neprimetno osvrnuo oko sebe. Stari Dugal i njegov sin su možda i bili dobri i vredni radnici što je izgled farme nesumnjivo dokazivao, ali su sudeći po nameštaju u kući izgledali da su i pored toga ostali siromašni.

Za stolom su zatekli i misis Dugal, Džefovu majku koja je onako stara i iznemogla tupo zurila u Džoanu.

— Presrećan sam što si došla, Džoana — procedio je Džef Dugal isprekidanim glasom. — Ja na žalost nisam bio u stanju da ispunim svoje obećanje da ću doći po tebe pošto mi je neki kauboj u Medoi pucao u grudi...

Pokazalo se da je Šejn bio u pravu i da je Džef Dugal zaista imao metak u plućima. Dok mu je rekao da će olovo nakon izvesnog vremena srasti sa okolnim tkivom i da onda neće više imati nikakvih tegoba.

Međutim, ono što mu Dok nije rekao, a što je Šejn vrlo dobro znao bila je činjenica da je kasnije bio dovoljan bilo kakav pa i najmanji napor pa da se metak pokrene i da na taj način naprosto raznese Dugalova pluća.

Njegovi, a samim tim i Džeanini izgledi za budućnost nisu bili ni malo ružičasti. A tu su još i bili izrazi lica Dugalovih roditelja koji nisu slutili na dobro. Sve to je kazivalo

Šejnu da bi najbolje bilo da se jednostavno pokupi i da sa devojkom napusti ovo mesto.

Ali šta onda, pitao se on. Svakog časa je iz Sedme brigade mogao da stigne telegram sa naređenjem da ko zna gde preuzme sledeći zadatak. U tom slučaju bi Džoana bila prepuštena sama sebi. Iako mu se roditelji mladog Džefa Dugala nisu ni najmanje svidali, Šejn je znao da je ovo bio jedini izlaz i da će Džoana ovde na farmi bar biti sigurna od tipova kakav je bio Bagzi Vilet.

Njegova razmišljanja da joj eventualno ostavi adresu u Denveru na koju bi mogla da se javi kada ovde ne bude više mogla da izdrži prekinuo je lavež psa koji je i njih dočekao.

Stari Dugal se lagano podigao od stola i sa puškom u ruci krenuo prema vratima.

Lavež se odjednom pretvorio u bolno cvilenje da bi odmah zatim potpuno zamro.

Za Šejna je to bio znak da munjevito skoči na noge. Pogled na Džoanino prestravljeno lice kazivao mu je da su u tom času isto mislili.

Čim je starac odškrinuo vrata napolju je odjeknuo prasak „vinčesterke”. Puščano tane se zarilo u dovratnik iznad farmerove glave odvalivši poveći komad drveta.

Šejn se u samo dva koraka našao kod vrata. Najpre je odgurnuo skamenjenog Dugala ustranu, a onda je zalupio i zabravio vrata.

— Gasite svetlo! — proderao se on.

Džef Dugal je zavrnuo dovod petroleja na staklenoj lampi nakon čega je kuća utonula u tamu koju je remetiло jedino siab odsjaj vatre u kaminu.

Tek tada je Šejn primetio da je starčevo lice bilo obliveno krvlju pošto ga je odvaljeni komad drveta pogodio ravno u čelo.

Posekotina nije međutim bila suviše duboka i opasna tako da je Šejn prišao prozoru i zagledao se napolje u noć.

Ubrzo zatim je odjeknuo još jedan hitac koji je u paraparčad razbio prozorsko okno pored kog se Šejn nalazio.

Džef Dugal, njegova majka i Džoana se baciše na pod.

— Hej, vi tamo u kući! — odjeknuo je nečiji glas. — Dajte nam Kineskinju ili ćemo vam zapaliti krov nad glavom.

Šejn je odmah prepoznao ovaj glas. Bio je to glas jednog od one dvojice lovaca na bizone sa kojima se prethodne večeri sukobio u „Dodž Hausu”.

Teško dahćući stari Dugal je dobacio svom sinu:

— Izvedi je napolje, Džefe! Odmah sam znao da jedna ovakva... može samo da nam stvori probleme!

— Ali, tata, ja...

— Da tako nešto više ni u snu niste spomenuli — prosihtao je Šejn pretećim glasom.

Starac je već hteo da podigne ruku u kojoj je držao dvo-

cevku, ali ga je u tome sprečila cev „remingtona” koju mu je Šejn zario u rebra.

— Šta je? Šta čekate? — proderao se ponovo lovac na bizone.

Šejn se kroz razbijen prozor zagledao u tamu ne bi li odgonetnuo da li se radilo samo o onoj dvojici iz „Dodž Hau-
sa” ili su ih pak pratila još nekolicina njihovih drugara.

Tu dilemu je razrešio plotun koji je odjeknuo sa razli-
čitih strana i koji je bio dokaz da ih je bilo više od dvojice.
Ubrzo zatim je napolju buknuła vatra.

— Naš svinjac! To je naš svinjac! — zavapio je stari
Dugal dok se pridizao na noge u nameri da izjuri napolje. U
tome ga je sprečio Šejn koji ga je šćepao za rukav i povu-
kao nazad na pod.

— Ubiće vas čim promolite nos kroz ova vrata — pro-
cedio je on

— Ko su te protuve? — upitao je starac.

— Lovci na bizone na koje smo naišli u Dodž Sitiју —
odvratio je Šejn. — Mislim da možete da zamislite šta bi
ljudi poput njih uradili sa Džoanom ukoliko bi uspeli da je
se domognu.

Dugalu je to izgleda bilo potpuno svejedno. Njemu su u
ovom času njegove svinje bile daleko važnije.

Životinje ubrzo počese uspaničeno da skiče. Jedan od
onih napolju se kao sumanut zacerekao.

— Za sada se radi samo o svinjama, ljudi! Ako nam ne
pošaljete tu žutu skvo kao sledeće ćemo zapaliti štalu sa ko-
njima, a onda ste vi na redu!

Džoana se odjednom stvorila pored Šejna.

— Rešila sam da izađem napolje — rekla je ona jedva
čujnim glasom.

— Ne! — proderao se iza njenih leđa Džef Dugal.

— Idi i lezi ponovo na pod — odgovorio je Šejn nežno
je uhvativši za ramena.

— Šta ćeš sa njim? — upitala je devojka ugledavši da
je odmah zatim iz korica izvukao svoj lovački nož.

— Postoji li mogućnost da se još nekako izade iz kuće?
— upitao je Šejn starog Dugala.

— Bilo bi ipak pametnije da im damo devojku — pro-
cedio je starac.

Šejn se na to samo gorko nacerio.

— Zar zaista mislite da će ti tipovi ostaviti makar jed-
nog jedinog svedoka, Dugale? I zato mi bolje recite kako da
neopaženo napustim kuću.

Uvidevši da je Šejn u pravu i da će im banditi svakako
zapaliti krov nad glavom ukoliko ih u tome ne spreče stari
Dugal je poveo Šejna prema vratima koja su vodila u sused-
nu prostoriju.

Šejn je čučao pored prozora koji je starac nečujno otvorio. Napolju pored štale je ugledao nečiju senku što je bio znak da ih je bilo i sa ove strane kuće.

— Sada, Dugale! — procedio je Šejn koji je u jednoj ruci držao „remington”, a u drugoj lovački nož.

Ne oklevajući više ni časa, Šejn se munjevito bacio kroz prozor. Još pre nego što je napolju tresnuo u prašinu iznad svoje glave je začuo prasak Dugalove dvocevke.

Iz pravca štale odjeknuše pucnji da bi samo koji delić sekunde kasnije i ostali napadači počeli da zasipaju kuću Dugalovih pravom kišom olova.

Šejn se munjevito pridigao na noge i trčeći u cik-cak jurnuo prema štali iz koje više nije dopirala puščana paljba što je bio očigledan znak da se momak u njoj uplašio i da se zato povukao.

Činjenica da se u kući čula paljba iz dva različita oružja govorila je Šejnu da se i Džef Dugal napokon umešao u krvavi obračun sa lovcima na bizone.

Kada je Šejn stigao do ulaza u štalu učinilo mu se i pored zaglušujuće buke prouzrokovane sve žešćim okršajem da je začuo šum koji sigurno nije poticao od konja koji su se tamo nalazili.

I zaista, čim je kročio unutra zablesnuo ga je plameni jezičak koji je suknuo nedaleko od njega. Metak ga je srećom promašio tako da mu se pružila prilika da se poput tigra baci na nepoznatog napadača. Nakon što su se obojica našli na senom prekrivenom podu nastalo je kraće gušanje koje je Šejn okončao na taj način što je momka drškom „remingtona” tresnuo po slepoočnici.

Pokazalo se međutim da je momak koji je oko sebe širio gotovo nesnosan zadatak bio izuzetno snažan i izdržljiv čim mu tako snažan udarac nije pomutio svest. Pokušao je još jednom da se maši za opasač sa pucaljkom, ali mu je Šejn poturio sečivo lovačkog noža pod grkljan i upitao:

— Koliko vas ima?

— Četvorica — odgovorio je momak širom iskolačenih očiju.

Nakon što ga je razoružao Šejn mu je naredio glasom koji nije trpeo pogovora:

— A sada ustani i reci ostalima da izađu u dvorište!

Svestan da mu ne preostaje ništa drugo već da ga poslušaj, momak je stao na vrata i doviknuo ostalima da prekinu paljbu. Glas mu se međutim izgubio u buci koja ih je okruživala.

U dvorištu ponovo odjeknuše hici iz najrazličitijeg oružja. A onda se momak na vratima iznenada zateturio i licem tresnuo dole u prašinu.

— Prokletstvo, pa to je bio Hjuston! — začuo se nečiji glas napolju na dvorištu.

Sada kada je ova prilika da ih urazumi bila propala Šejnu nije preostajalo ništa drugo već da stvar reši na sasvim drugi način. Neopaženo je napustio štalu i oprezno krenuo prema farmerskim kočijama iza kojih je ugledao još jednog od napadača. Pri svetlosti plamena koji se podizao visoko u nebo, Šejn je u bradatoj spodobi iza kočija prepoznao lovca na bizone koga je u „Dodž Hausu” ranio u ruku.

Momak je bio i suviše zauzet događajima u kući tako da nije ni primetio da mu se Šejn prišunjao sa leđa. Pripadnik Sedme brigade mu je udarcem po šaci najpre izbio oružje iz ruku, a onda je i njemu poturio nož pod grlo.

— Maločas si ubio svog čoveka! — procedio je Šejn. — A sada reci preostaloj dvojici da izađu na čistinu!

— Hej, Tjuli, zar je ono stvarno bio Hjuston? — uzviknuo je neko kreštavim glasom.

Pritisak sečiva na vratu lovca na bizone je postajao sve snažniji tako da je on na kraju molećivo zavapio:

— Šejne, poštedi me... molim te!

— Hoću ako učiniš šta sam ti rekao — odvratio je Šejn koji ga je drugom rukom držao za dugu masnu kosu.

— Ali... u ovom dimu me sigurno neće prepoznati. A mogao bi i neko od njih da me greškom upuca!

— Misliš onako kako si ti upucao Hjustona! — procedio je Šejn. — Pa potrudi se da budeš dovoljno glasan i jasan pošto ti od toga zavisi glava!

Tjuli počeo da dovikuje ostaloj dvojici da mu Šejn drži nož pod grlom i da treba da bace oružje i podignutih ruku izađu na čistinu ispred kuće.

Protaklo je nekoliko minuta dugih kao večnost, a onda se u blizini začuo topot kopita koji se brzo udaljavao.

— Prekini paljbu, Dugal! — uzviknuo je Šejn.

Samo koji trenutak kasnije na vratima kuće se pojavio stari Dugal koji je svoju dvocevku držao uperenu u bradatog lovca na bizone.

— A sada se gubi odavde, Tjuli! — procedio je Šejn. — Ako budeš imao sreće onda su ti tvoji drugari ostavili konja na kom ćeš moći da se vratiš u Dodž i da poručiš Viletu da mi ne izlazi na oči kada dođem u grad. Isto to važi i za tebe i tvoje drugare. Ukoliko se bilo ko od vas još jednom pojavi u blizini ove farme znaj da ću vam odrati kožu sa leđa kao što vi to činite sa onim jadnim životinjama koje nemilosrdno lovite.

Tjuli je u samrtnom strahu samo nemo klimnuo glavom.

Kada se bradati Tjuli izgubio u tami, Šejn je prišao starcu koji je sa suzama u očima gledao u svinjac koji je polako dogorevao.

— Za ovo ću morati da dam čitavu moju jednogodišnju zaradu — procedio je starac.

Šejn ga je uhvatio za ruku i poveo nazad u kuću. Džef Dugal je sedeo za stolom pokušavajući da obuzda napad kašlja prouzrokovan dimom koji je štipao oči.

Ni Džoani, ni Šejnu naravno nije promaklo da je pri tome pljuvao krv.

Šejn je prišao Džoani i pogledom je upitao da li želi da ostane.

— Ako me ne oteraju ostaću da pomognem Džefu — prošaputala je ona.

Stari Dugal i njegova žena za to vreme i dalje nisu kri- li odbojnost koju su osećali prema mlađoj Kineskinji.

— Koliko ste izgubili time što su vam zajedno sa štalom izgorele i svinje? — upitao je Šejn starog farmera.

— Bar dve stotine dolara, mister. Ja zaista... — tu je Dugal naprosto zanemio ugledavši u Šejnovim rukama svežanj zelenih novčanica.

— Pošto je to bila moja krivica spreman sam da vam nadoknadim štetu — rekao je Šejn. — Evo ovde imate dve stotine dolara. A uz to ću vam dati još hiljadu dolara ako mi obećate da ćete pristojno postupati sa Džoanom. Ona može da vam bude od velike pomoći na farmi, a ujedno i da potpomogne bržem oporavku vašeg sina.

Dugal klimnu glavom ne odvajajući pogled od hrpe novčanica koja je bila ravna njegovoj petogodišnjoj zaradi.

Šejn je uhvatio Džoanu pod ruku i poveo je sa sobom napolje na verandu.

— Ako nećeš ne moraš da ostaješ ovde — rekao je on tihim glasom. — U Denveru imam...

— Hvala ti, Šejne, ali ću ipak ostati pored Džefa.

Pre nego što je uzjahao svog šarca Šejn joj je ipak dao adresu u Denveru na koju je mogla da se javi ukoliko je Dugalovi ipak oteraju.

Dok je jahao nazad za Dodž Siti Šejn je i pored umora koji je osećao u svakom deliću svoga tela bio izuzetno opre- zan. Pokazalo se međutim da je lovcima na bizone izgleda ipak bilo dosta i da će ga bar za dogledno vreme ostaviti na miru.

VII

U Dodž Sitiju je vrilo kao u košnici. Šejna su probudili tupi jednolični udarci za koje je tek kasnije shvatio da su u stvari bili koraci prolaznika ispred „Dodž Hausa”.

Pogled na džepni časovnik mu je rekao da je osam sati već bilo prošlo. Spavao je dakle više od dvanaest časova i najzad se osećao čio i odmoran. Sa ulice je dopirala razuzda- na pucnjava podnapitih kaubojka kao i topot mnoštva konj- skih kopita.

Nakon što je ustao iz kreveta Šejn je prišao prozoru i razgrnuo debele zavese kojima je odmah po svom dolasku zamračio sobu.

Pogled mu je odlutao prema reci Arkanzas gde se nala- zilo krdo goveda koje je tog jutra stiglo u Dodž Siti.

Šejn se tiho nacerio pri pomisli da su ga Alonzo Vebster i Ed Koburn sigurno tražili, ali je on upravo zbog toga pri dolasku i potplatio recepcionara da mu da drugu sobu a i da ujedno nikome ne dozvoli da ga probudi dok to sam ne učini.

Tog jutra kada je stigao u grad telegrafski ured je još uvek bio zatvoren tako da nije mogao da sazna da li je bilo vesti od nadležnih iz Sedme brigade. I zato je rešio da propušteno nadoknadi čim se obuče i siđe dole.

Pre nego što je napustio hotelsku sobu još jednom je proverio ispravnost svog oružja svestan da će neprekidno morati da bude na oprezu. I to ne samo zbog Vileta i njegovih ljudi već i zbog Garfilda Foksa.

— Ima li nekih poruka za mene? — upitao je on čoveka na recepciji.

— Nema, ser, ali su mister Koburn i gradonačelnik u nekoliko navrata pitali za vas. Verujte da nije bilo ni malo lako da ih...

— Hvala, Seme — promrmrljao je Šejn spustivši novčanicu od deset dolara na pult. — A sada mi još reci da li je krdo koje je jutros stiglo u grad u međuvremenu već promenilo vlasnika?

— Mislim da nije, ser — odgovorio je Sem. — Predvodnik ekipe koja je doterala stoku je sa svojim ljudima odseo u „Vajt Hausu“. Pretpostavljam da licitacija treba uskoro da počne.

Šejn je klimnuo glavom i izašao na ulicu. Uz put je svratio u telegrafski ured, ali od Sedme brigade i dalje nije bilo nikakvih vesti.

Ispred belo okrečenog hotelskog zdanja u ulici Česnat stajala je povećća grupa ljudi koji su neprekidno nastojali da jedan drugog nadviču. Nekolicina njih su Šejna ošinuli ljutitim pogledima kada je laktovima počeo sebi da krči put do ulaznih vrata.

Na sredini prostranog ulaznog hola stajao je plećat momak odeven u odeću teksaških kauboja. Njegovo od sunca preplanulo lice je naprosto sijalo od zadovoljstva.

Ispred njega su stajali Alonzo Vebster i Ed Koburn a nešto malo dalje od njih i samozvani pukovnik Stjuart Mek Svejn.

— Četrdeset i tri dolara! — uzviknuo je Vebster prodornim glasom. — To je moja poslednja ponuda!

Šejn nije odvajao pogled od plećatog kauboja koji je zaljubljen u stolicu sve to mirno posmatrao. Momak verovatno ni u snu nije pomišljao da će uspeti da ostvari ovako povoljnu cenu.

A onda su se njegove blistavo plave oči zagledale u Šejna koji se napokon setio odakle ga zna.

— Šejne, kućo stara! — proderao se kauboj ispuštajući pri tome neke neartikulisane krike. Odmah zatim je skočio na noge i poleteo prema Šejnu.

— Alamo Pikok — promrmljao je Šejn ne skrivajući svoje uzbuđenje što ga ponovo vidi.

Prošlo je skoro dvadeset godina od kako su se poslednji put sreli. Oдавno zaboravljene slike počeo ponovo da prolaze pred Šejnovim očima. Slike strave i užasa za koje je verovao da ih je jednom zauvek izbrisao iz sećanja, pošto je pomisao na njih bila neizdrživa.

— Pronašli su me tri dana kasnije — pričao je Pikok promuklim glasom. — Već su me bili natovarili na kočije koje su poginule otpremali na groblje kada su sasvim slučajno primetili da još uvek dajem znake života. Čuo sam kako je neko rekao da bi me trebalo ostaviti na kočijama pošto ionako neću preživeti sledećih pola sata. Međutim, na kraju su me ipak prebacili u bolnicu gde mi je bilo potrebno više od pola godine da ponovo stanem na noge. Od tada mi je jednom zauvek bilo dosta rata, Šejne. Zbog toga sam se spakovao i otišao u Nju Meksiko odakle sam se vratio tek kada je rat okončan.

— Tri godine nakon završetka rata bio sam u San Antoniju. Alamo. Ti si i za njih bio mrtav.

Pikok se kiselo osmehnulo.

— Gomila Jenkija je ubila moga oca da bi se dočepali našeg ranča. Iz želje za osvetom sam nekoliko godina jahao sa raznim odmetnicima, nakon čega sam prešao u Meksiko sve dok nije proglašena opšta amnestija. I tako evo ima tek nepune tri godine od kako prebacujem stoku iz Teksasa u Kansas.

Dok su razgovarali, Šejn i Alamo Pikok su ispili gotovo čitavu bocu viskija. Šejn je znao da će morati da bude vraški oprezan pošto mu nije promaklo da je Mek Svejn stajao za šankom i da ih je podozrivo posmatrao. Alonzo Webster i Ed Koburn su srećom bili dovoljno pametni da se ne pojavljuju.

Bila je već prošla ponoć kada su Šejn i Pikok napustili „Vajt Haus” uputivši se preko do „Belovog” saluna.

Tamo su za šankom zatekli Bagzi Vileta. Kada je debeljko ugledao Šejna krajevi njegovih dugih, negovanih brkova počeli blago da podrhtavaju. Šejn trenutno nije imao ni volje ni vremena da se sa njim baka i da eventualno sazna da li je to drhtanje bilo prouzrokovano strahom ili pak besom što su ljudi koje je poslao takc bedno zakazali.

U salunu se nalazio i Garfild Foks koji se kartao za jednim od stolova. Šejn je bio pomalo iznenađen činjenicom što je Foks ovde pošto je očekivao da se revolveraš ni na trenutak neće odvajati od Mek Svejna.

Ida Maj im se pridružila čim je ugledala Šejna.

— Možemo li da odemo gore u tvoju sobu? — upitao je Šejn nakon što joj je predstavio svog starog znanca. Osmeh koji se tom prilikom pojavio na njenom licu bio je za Šejna znak da joj se Pikok već na prvi pogled dopao. — Ja i Alamo treba o nečemu da porazgovaramo, a nakon toga možeš ostatak noći provesti sa njim.

Ida mu je sa značajnim osmehom na licu dala ključ od sobe. Pikok je od Džordža Mastersona uzeo još jednu bocu viskija nakon čega su on i Šejn izašli na sporedan izlaz i požarnim stepenicama se popeli na sprat.

Čim su zaključali vrata za sobom Šejn je otvorio karte i u kratkim crtama ispričao Pikoku šta se u Dodž Sitiju dešava.

Omamljen viskijem koji je do tada popio Pikok je samo promrmrljao:

— Potpuno mi je svejedno ako te budale jedan drugom izbijaju novac iz džepova. Ko ponudi najviše taj će i dobiti stoku.

— Da, ali ako Mek Svejn ukloni sve svoje konkurente tada će on diktirati cene.

Alamo se glasno nacerio.

— Ako bude tako onda ću sledeći put stoku oterati u Njuton.

— U Njotonu je Mek Svejn već postigao željeni cilj. Prethodno je međutim, najmio revolveraša koji je njegovom najvećem konkurentu ispalio metak u leđa. Tog revolveraša sam ja sradio ovde u Dodž Sitiju.

— Kakve ti veze imaš sa celom ovom pričom? — upitao je Pikok.

— Ja radim za Alonza Vebstera, Alamo.

— Ipak ću prodati onom ko mi ponudi najpovoljniju cenu — odlučio je Pikok.

— U redu, kako hoćeš — rekao je Šejn. — Ipak, možda postoji i drugo rešenje...

U tom trenutku je Ida pokucala na vrata.

— Zaista sam umoran. Šejne — promrmrljao je Pikok. — Hajde da sutra nastavimo naš razgovor. U redu?

Pikok je međutim, bio sve drugo samo ne umoran. Njegove plave oči su zablistale nekim čudnim sjajem dok je krajičkom oka posmatrao Idine zanosne obline.

Šejn je u znak pozdrava dodirnuo obod svog „stetsona” i napustio sobu. Istim putem kojim je i došao vratio se ponovo u salun u kom je vladala neopisiva gužva.

Šejnov pogled je instinktivno odlutao do šnaka. Pored Bagzi Vileta je ovoga puta stajao Tjuli, lovac na bizone kome je Šejn rekao da mu više ne izlazi na oči.

Gotovo istovremeno je i bradati momak spazio Šejna. Ispativši prodoran krik Tjuli je potegao svoju pucaljku.

Pripadnik Sedme brigade je reagovao brzinom zmiје zvečarke. „Remington” u njegovoj ruci je zagrmio još pre nego što je Tjuli podigao svoj „kolt”.

Pogođen metkom u grudi lovac na bizone se zateturio unazad sve dok nije naleteo na Bagzi Vileta čije je brkato lice kintelo od besa. Vilet je Tjulija odgurnuo od besa, ali bi se lovac na bizone i bez toga srušio na pod pošto je bio smrtno pogođen.

Pucanj koji se prolomio salunom naterao je sve prisutne

da zaneme. Šejn se krajičkom oka zagledao u sto za kojim se Garfield Foks kartao. Revolveraševa desnica se nalazila negde ispod stola. Za Šejna naravno nije bilo nikakve sumnje da su mu prsti ležali na ukrašenoj revolverskoj dršci.

— Podizem ulog za još dvadeset dolara, džentlmeni — prekinuo je Foks nastali tajac.

Ubrzo zatim je pristigao i šerif Bert Masterson sa dvojicom svojih pomoćnika. Pošto mu je njegov brat opisao šta se desilo a pošto je uz to i znao šta je Tjuli napravio u „Dodž Hausu” šerif je dozvolio Šejnu da nesmetano napusti salun.

Pre nego što je izašao napolje u noć Šejn je na sebi osetio Viletov pogled pun mržnje i želje za osvetom. Vilet će sigurno i dalje nastojati da mu se osveti i da svima u gradu pokaže da niko ne može nekažnjen bilo šta da mu preotme.

VIII

— I ja nudim četrdeset i pet dolara! — ova rečenica je Šejnu još uvek odzvanjala u ušima iako je buka u „Vajt Hausu” u međuvremenu bila potpuno utihnula. Ljudi koji su stajali okupljeni oko Pikoka su zurili u Alonza Vebstera koji je izgovorio ove reči.

Pikok se zadovoljno smeškao za šta je zaista i imao razloga. Šejnu je bilo poznato da se svaki cent iznad limita od trideset dolara slivao u njegov džep.

— U redu, Vebsteru — rekao je Pikok. — Ako ste spremni da platite četrdeset i pet dolara po grlu onda je stoka vaša.

— Ali ja sam prvi ponudio taj iznos! — usprotivio se Mek Svejn.

— Moje je pravo da odlučim kome ću prodati stoku, Mek Svejne — procedio je Alamo Pikok ledenim glasom. — Ako vam je baš toliko stalo do toga da kupite stoku moraćete da nastavite da licitirate.

— Četrdeset i osam dolara! — uzviknuo je Mek Svejn.

Šejn se krajičkom oka zagledao u Garfilda Foksa koji je stajao iza Stjuarta Mek Svejna pretvarajući se da ga čitava ova stvar ni najmanje ne zanima.

— Dakle, Vebsteru? — upitao je Pikok.

— Žao mi je, ali to ipak prevazilazi moje finansijske mogućnosti — slegnuo je gradonačelnik ramenima da bi se odmah zatim mirno okrenuo i zajedno sa svojim partnerom Edom Keturnom napustio hotel.

U holu „Vajt Hausa” nastade opšte komešanje. Okupljeni svet je nakon izvesnog vremena nagnuo na vrata u želji da svima razglasi pravu senzaciju. Jer, da se radilo o senzaciji u to niko nije sumnjao pošto u Dodž Sitiju još nikada nije isplaćeno toliko novca za grlo stoke.

U njihovim očima je Mek Svejn bio najobičnija budala koja nije znala šta radi. Alamo Pikok je za svoje stado od

četiri hiljade grla trebalo da dobije ukupno stotinu i dvadeset i dve hiljade dolara. Bila je to svota od koje se svakom običnom smrtniku vrtelo u glavi.

U roku od samo nekoliko sekundi ulazni hol se potpuno ispraznio. Svi u gradu su znali da će već sledećeg dana stići još jedan transport i sada su se pitali da li će Mek Svejn biti u stanju da po treći put ponudi najvišu cenu. Da je ta dilema bila opravdana pokazivao je podatak da je kod prvog transporta izgubio bar šest hiljada a kod ovog celih dvadeset hiljada dolara. Kad tad će i on morati da popusti, to je svima bilo jasno.

U hotelu su zajedno sa Šejnom ostali jedino još Alamo Pikok, Stjuart Mek Svejn i Garfild Foks.

Nakon što su se Pikok i Mek Svejn povukli u zasebnu prostoriju da se dogovore oko isplate, Garfild Foks je laganim korakom prišao Šejnu i promrmrljao:

— Zar nisi rekao da radiš za Vebstera? Ako je tako zašto onda nisi učin'o nešto više za njega i njegovog partnera?

— Pikok je veliki egoista — slegnuo je Šejn ramenima i tiho se nacerio. — Činjenica je da sam ga upozorio da će Mek Svejn na kraju diktirati cene, ali njega u ovom času interesuje samo hrpa dolara koju na brzinu može da zaradi.

Garfild Foks nije bio sklon da poveruje u Šejnovu priču pošto je bio dovoljno promućuran da shvati da je iza cele ove licitacije stajao pokušaj da se Mek Svejn finansijski uništi.

— Tebi je izgleda zaista stalo do toga da saznaš ko je od nas dvojice brži — procedio je Foks.

Još pre nego što je Šejn mogao bilo šta da mu odgovori na vratima su se ponovo pojavili Pikok i Mek Svejn.

— Doći ću po novac tačno za sat vremena — rekao je Alamo Pikok, držeći komad hartije u rukama.

Mek Svejn je smrknuta lica klimnuo Foksu glavom nakon čega su i njih dvojica napustili hotel.

Alamo Pikok se tiho nacerio.

— Zaista nisam ni sanjao da će odmah ponuditi tri dolara više od Vebstera — rekao je on sav presrećan. — I zato sam spreman da ti ustupim jedan dolar po svakom prodatom grlu.

— Hajde, idemo do Vebstera — bilo je sve što je Šejn na to odgovorio.

Alonzo Webster je bio uzbuđen.

— Ja sve ovo zaista ne razumem — zavrteo je on u neverici glavom. — Odakle Mek Svejnu samo toliko novaca kojim se lakomisljeno razneće? I ko je taj čovek koji stoji iza njega? Sumnjaš li već na nekoga, Šejne?

Šejn je zamišljeno odmahnuo glavom pošto je osećao da u celoj ovoj priči još uvek nisu bili otkriveni svi aduti.

— Pitanje je koliko dugo će oni ovo moći da izdrže, Alonzo — rekao je on. — Mek Svejn će morati vas i ostale trgovce što pre da uništi jer će se u protivnom to njemu samom dogoditi.

— Vilington i Kopland su u međuvremenu već digli ruke — promrmljao je Ed Kobern. — Načuo sam da su pre otprilike pola sata Mek Svejnu preneli pravo na korišćenje njihovih vagona. Mek Svejn im je po vagonu isplatio pedeset centi više od onoga što su sami dali.

— Koliko ste vagona vi iznajmili, Alonzo? — upitao je Šejn.

— Hiljadu — odvratio je Vebster. — I za svaki od njih plaćam jedan dolar po danu, a evo već nedelju dana čekamo da dobijemo prvu pošiljku. Ranije smo svi zajedno delili stoku tako da je svaki trgovac mogao da pošalje bar deo svojih vagona na put. Najkasnije za nedelju dana ću i ja morati da odustanem, Šejne. A Mek Svejn mi za moje vagona neće ponuditi ni prebijenog centa, u to sam potpuno uveren.

— Zaista mi je žao, mister Vebsteru, ali vi morate i mene da shvatite — procedio je Alamo Pikok.

Vebster na to nije ništa odgovorio.

— Idem do Mek Svejna po svoj novac — rekao je Alamo podigavši se od stola. — I ne zaboravite da će Kinlajn Orhard za pola sata u „Dodž Hausu“ početi sa prodajom svoje stoke. On je dopremio čak hiljadu grla više od mene i mojih momaka.

Odmah zatim Teksašanin je napustio Vebsterovu kancelariju. Čim su se vrata za njim zatvorila Šejn se obratio gradonačelniku:

— Vi bar dobro poznajete situaciju u Dodžu, Alonzo. Ako je Mek Svejn zaista samo najobičnija marioneta — ko bi onda mogao da stoji iza njega? I ko uopšte ima toliko novaca? Mek Svejn je do sada isplatio skoro dve stotine i četrdeset hiljada dolara a ako otkupi još i sledeću pošiljku to znači da će iznos dostići fantastičnih pola miliona dolara. U Dodžu sigurno ne postoji mnogo ljudi koji na računu imaju ovoliko novca, zar ne Vebsteru?

— U Dodž Sitiju postoji samo jedan jedini čovek koji bi sve to mogao da plati — promrmljao je Vebster zagledavši se u Šejna. — A to je Bagzi Vilet. Ali on do sada nije pokazivao ni najmanje interesovanje za trgovinu stokom. Prošle godine mu je Kopland ponudio da i on uđe u posao kao njegov partner, ali je Vilet sa smeškom na licu odbacio tu ponudu obrazlažući svoj stav time da na bizonima može da zaradi bar deset puta više.

Viletove reči su prošle godine možda i odgovarale istini, pomislio je Šejn. Međutim, sada su stvari stajale sasvim drugačije. Bizoni su bili gotovo istrebljeni i nije bilo nikakvog izgleda da se tu nešto bitnije promeni.

Bagzi Vilet je bo sigurno dovoljno pametan pa da shvati da se njegov posao sa bizonima blizio svom neumitnom kraju. A to je značilo da je morao ili da okrene leđa Dodž Sitiju u potrazi za nekim drugim poslom ili pak da se baci na trgovinu stokom, jedini posao koji je u ovim krajevima donosio laku zaradu.

— Pođite i vi u „Dodž Haus“, Alonzo — rekao je Šejn. — Savetujem vam da i ovoga puta licitirate do iznosa od četrdeset i pet dolara. Ako Mek Svejn ne ponudi više onda ćete napuniti bar des vaših vagona.

Alonzo Vebster je smrknuta lica klimnuo glavom.

IX

Pukovnik Stjuart Mek Svejn je tek od pre nepunih nedelju dana stanovao u iznajmljenoj kući na kraju glavne ulice. Sobu u prizemlju je preuređio u kancelariju u kojoj je bilo samo nekoliko kamada nameštaja.

Kada je Alamo Pikok ušao unutra Mek Svejn je poput ptice grabljivice sedeo nadvijen nad stolom na sredini prostorije.

— Zdravo, Mek Svejne — rekao je Pikok razvukavši usta u širok osmeh. — Jeste li već izbrojali novac?

— I zaista nećete da ga doznačite na račun u Teksasu već ćete ga lično nositi? — upitao je Mek Svejn sa nevericom u glasu.

— Tim prokletim bankarima nikada nisam verovao — lupio se Pikok po dršci revolvera koji je nosio za pasom. — Ova stvarčica je vrednija i sigurnija od bilo kog trezora.

Mek Svejn je na to slegnuo ramenima i prišao čeličnoj kasi koja se nalazila u malom udubljenju u zidu. Dok je Mek Svejn vadio novac iz nje Pikok se podigao na prste tako da je preko njegovih leđa uspeo da vidi da je trezor na kraju ostao potpuno prazan.

— Prebrojte novac, mister Pikok — procedio je Mek Svejn.

Alamo Pikok je pažljivo prebrojao svaki svežanj novčanica od po stotinu dolara nakon čega je potpisao priznanicu da ga je Mek Svejn isplatio. Ne oklevajući više ni časa Pikok je strpao novac u bisage koje je poneo sa sobom i rekao:

— Saradnja sa vama predstavlja pravo zadovoljstvo, Mek Svejne.

Samozvani pukovnik je sačekao da Alamo Pikok napusti kuću a onda je prišao vratima koja su vodila u susednu prostoriju. U njoj su za malim stolom na kom je stajala poluprazna boca viskija sedeli Bagzi Vilet i Garfild Foks.

— Sto mu gromova, Mek Svejne, pa jesi li ti sišao sa uma? — prosiktao je Vilet. — Šta li si samo mislio u toj tvojoj šupljnoj glavi kada si povišio cenu za celih tri dolara

po grlu? Vebster bi odustao i da si ponudio četrdeset i šest dolara.

— Mislio sam da je potpuno svejedno koliko nudim pošto ćemo ionako uzeti novac od onog nadmenog Teksašanina — promrmljao je Mek Svejn.

Vilet i Garfild Foks se kratko pogledaše nakon čega je Vilet ustao i počeo da se šetka tamo-amo po sobi.

— Za sada još uvek ništa ne znamo — procedio je on. — Ne razumem zašto se Rasti i Bek još uvek nisu vratili. Zar nisi mogao da objasniš Pikoku kakvom se to riziku izlaže ako kod sebe drži toliko novaca?

— Pikok je tvrdoglav kao mazga — odmahnuo je Mek Svejn glavom.

— U redu, Fikok će sigurno još nekoliko dana ostati u gradu ali ni po koju cenu ne smemo dozvoliti da se neopaženo izgubi. Stjuarte, ti sada idi u „Dodž Haus” i pokušaj da što povoljnije otkupiš Orhardovu stoku. Uveren sam da će Vebster i ovoga puta licitirati do kraja pošto će inače propasti. Dobio sam vest iz Fort Suplaja da će sledeća pošiljka stoke stići tek za desetak dana. Dotle će se u celom Teksasu proćuti kakve se cene cvde u Dodžu plaćaju tako da će svi pohrliti ovamo. A kada stoka stigne ovamo ja ću napraviti posao svog života. U Njotonu i Ebilejnu je već nastala zbrka tako da su Teksašani odustali od prodaje i sada su sa svojom stokom na putu ovamo. Mora da će se živi pojesti kada saznaju da ni ovde neće dobiti više od trideset i šest dolara po grlu. U stvari, verovatno ću im ponuditi i manje od toga — zadovoljno se nacerio Vilet.

Stjuart Mek Svejn je odjednom osetio da ga podilaze ledeni žmarci. Tek sada je u stvari shvatio u kakve ga je to mračne poslove uvukao Bagzi Vilet. Više nije bilo nikakve sumnje da će se sve prelemiti na njemu ukoliko bilo šta počne neželjenim tokom. Jer, Vilet se vešto držao u pozadini ne rizikujući ništa ako Teksašani podivljaju i u svom basu jurnu na čoveka koji ih je tako bestidno izigrao.

Svi saluni u glavnoj ulici su bili dupke puni. Galama bi s vremena na vreme prekidali revolverski pucnji nakon kojih su pomoćnici šerifa Mastersona po pravilu imali pune ručke posla. Zatvorske ćelije su već u toku ranog posle podneva bile popunjene pijanim kaubojima.

Za to vreme su stancynici Dodž Sitija sedeli u svojim kućama osećajući da se u gradu razbuktavala tiha borba za vlast. Pukovnik Stjuart Mek Svejn je potpalio fitilj koji je pretio da ceo grad digne u vazduh.

Alonzo Vebster je u međuvremenu sazvaio gradski savet koji je već satima bezuspešno raspravljao o tome kako da Mek Svejna najure iz grada.

Oslonjen o šank u „Belovom” salunu Šejn je sa čašom

viskija u ruci razmišljao o događajima koji su se odigrali tokom proteklih nekoliko časova.

Mek Svejn je na licitaciji otkupio i treću pošiljku stoke. Alonzo Vebster je i ovoga puta odustao tek kod iznosa od četrdeset i pet dolara po grlu dok je Mek Svejn ponudio dolar više. Posto nije više imao dovoljno vagona da bi stoku otpremio na Istok, Mek Svejn je ponudio Vebsteru da otkupi njegovih hiljadu vagona što je ovaj bez razmišljanja odbio. To kao da Mek Svejnu nije mnogo smetalo. Rešenje je pronašao na taj način što je od Vileta iznajmio nekoliko koralna zapadno od grada u koje je smestio stoku dok se kompozicija sa praznim vagonima ne vrati.

Šejn je nastojao da nešto više sazna o Bagzi Viletu, ali su se pri pomenu njegovog imena ljudi obično ćutke okretali. Jedino je od berbera nešto određenije čuo, ali i dalje nije znao da li se radilo samo o glasinama. Naime, berber mu je ispričao da je Vliet nekolicini lovaca na bizone dugovao premije za ulovljene životinje i da nikako nije uspevao da preda kožu i kosti bizona koje su se nalazile u skladištu pored reke Arkanzas.

Šejn je pokušao da tu priču proveri i kod jednog od lovaca ali ga je ovaj odmah prepoznao i pripretilo mu da će ga napuniti olovom ako se smesta ne izgubi.

Alamo Pikok se još uvek nalazio u gradu, a tu je bilo i stotinak drugih kaubojia iz Teksasa. Osim njih po gradu su se vidali i mnogobrojni lovci na bizone koji bi u ovo vreme trebalo da budu u preriji, što je bio samo znak više da je posao sa bizonima polako ali sigurno propadao.

Šejn je ispio viski, do kraja u nameri da potraži neko mirnije mesto kada se na vratima saluna pojavio Garfild Foks.

Revolveraš ga je odmah spazio i sa meškom na licu prišao šanku.

— Zdravo, Šejne — rekao je on odgurnuvši nekog pijanog kaubojia u stranu. — Hoćemo li sada da popijemo ono piće?

— Zašto da ne, Garfe — slegnuo je Šejn ramenima. — Obzirom na velikodušnost gazde za koga radiš nije nikakvo čudo što možeš svakoga da častiš.

— Ni ti ne prolaziš loše, Šejne — nacerio se Foks. — Onih deset hiljada dolara koje si zajedno sa devojkom dobio od Vileta na kartama sigurno nisu sve što si u Dodžu zaradio.

Šejn je osećao da Foks hoće nešto od njega.

— Kako je tvoj prijatelj Vebster? — upitao je Foks nakon što su ćutke ispih viski koji im je natočio Džordž Masterson. — Čuo sam da će proći najmanje deset dana pre nego što stigne sledeća isporuka stoke. Pametnije bi bilo da je svoje wagone prepustio Mek Svejnu. Pošto na njima svakodnevno gubi sigurno neće moći ravnopravno da se nosi sa Mek Svejnom kada dođe do sledeće licitacije.

— Sigurno nisi došao da mi samo to kažeš, Garfe —
procedio je Sejn.

Foks se tiho nacerio.

— Ti i ja smo svojevremeno odlično sarađivali, Šejne. Vebster će uskoro propasti a ti si uvek bio na strani onih koji dobijaju a ne onih koji gube.

— Koliko mi nudi Mek Svejn? — upitao je Šejn.

— Onoliko koliko budeš tražio, Šejne.

— A šta ako to bude više od onoga što ti dobijaš?

Revolveraš je samo slegnuo ramenima i odgovorio:

— U tom slučaju ću ti priznati da si bolji biznismen, Šejne.

Pripadnik Sedme brigade je naručio još dva viskija. Podigao je čašu i rekao:

— Ne bih voleo da i u bilo čemu ostanem dužan, Garfe.

— Znao sam da ćeš odbiti, Šejne. Nas dvojica smo u mnogo čemu slični. Šteta, zaista šteta.

Njihov dalji razgovor prekinuo je topot kopita koji se začuo u glavnoj ulici, a odmah zatim i pucnji koji su se prolomili u noći. Neko je uzviknuo nešto što Šejn nije mogao da razume.

Da bi saznao o čemu se radi Šejn je užurbanim korakom pošao prema vratima. Us put se kratko osvrnuo i ugledao Garfilda Foksa koji je kreunc za njim.

*

Prostor ispred pojedinih saluna na ulici je bio prepavljen znatiželjnicima koje je privukla pucnjava.

Šejn je sa verande ispred „Belovog” saluna sišao na ulicu odakle je sa neskrivenim čuđenjem posmatrao trojicu jahača koji su se zaustavili ispred kancelarije gradskog šerifa. Jedan od njih je u rukama držao uzde konja preko čijih je leđa bilo prebačeno beživotno telo čoveka obučenog u kaubojsko odelo.

Svetlost petrolejskih lampi ispred Mastersove kancelarije je osvetljavala likove trojice momaka koji su bili van sebe od besa.

Kada se na vratima pojavio šerif Bert Masterson jedan od njih je sjahao i podigao glavu mrtvaca koga su dopremili.

Bert Masterson je odjednom prebledeo.

— Gde ste ga pronašli? — upitao je on.

— Na Kimaronu, šerife — odvratio je jedan od jahača.

— Ubijen je metkom u leđa

— Da li ste videli ko je to učinio?

— Ne. Kada smo ga pronašli bio je već nekoliko sati mrtav. Oteli su mu novac i ostavili ga kojotima da se njime goste.

Šejn im je prišao na samo nekoliko koraka tako da je sada i on mogao da vidi lice mrtvaca. Bio je to Majk Apton, rančer koji je prvi dopremio stoku u Dodž Siti. Za svojih tri

hiljade i dve stotine grla dobio je od Mek Svejna ukupno stotinu i četrdeset i četiri hiljade dolara.

Šejn je krajičkom oka pogledao Garfilda Foksa, ali je revolveraševu lice i dalje delovalo potpuno ravnodušno. Šejnu je bilo jasno da Foks nije ubio ovog jadnika. Ne samo što nije napuštao grad već čovek poput Garfilda Foksa nikoga ne bi kukavički ubio sa leđa.

Glavnom ulicom je zavladała grobna tišina.

Šejnu su stvari sada napokon postale jasne. Do tada se čitavo vreme pitao kako to da Mek Svejn može sebi da dozvoli da se tako razineće novcem. Odgovor na to pitanje krio se u činjenici da je Mek Svejn znao da će povratiti svoj novac tako da mu je bilo svejedno da li će ponuditi četrdeset ili četrdeset i pet dolara po grlu.

Malo je nedostajalo pa da Šejn u svom besu krene kod Mek Svejna. Na kraju je razum ipak nadvladao pošto je i dalje verovao da je iza svega toga stajao neko drugi. A taj neko je izuzetno vešto vukao poteze u ovoj prljavoj igri. Šejn je bio uveren da je taj neko bio Bagzi Vilet.

Bert Masterson je nemoćno slegnuo ramenima.

— Kako da pronađem ubicu ako niste naišli ni na najmanji trag?

— Taj nitkov je sigurno odavde krenuo za njim — procedio je jedan od trojice kauboj. — Niko osim ljudi koji su bili ovde u Dodžu nije znao da naš gazda nosi toliko novca sa sobom.

— Biće teško da se tako nešto dokaže, Skote — promrm-ljao je Bert Masterson.

U tom trenutku je Ed Koburn počeo sebi da krči put kroz okupljeni narod.

— Ja sam razgovarao sa Aptonom pre nego što je napustio grad — rekao je Koburn obraćajući se šerifu. — Rekao mi je da će dati nalog banci da mu novac doznači u Fort Vort, pošto nije hteo da sav taj novac nosi sa sobom.

— To dakle znači da su ti prokleti banditi bez ikakvog razloga ubili našeg gazdu — izustio je kauboj koga je Masterson maločas oslovio imenom Skot.

— Zar niste baš ništa pronašli kod njega? — upitao je Koburn. — Mera da je sa sobom nosio priznanicu ovdašnje banke

Skot je odmahnuo glavom.

— Pregledali smo sve papire koje je nosio sa sobom, ali na priznanicu nismo naišli.

— Pođimo do Lina — procedio je Masterson odlučnim glasom. — On će najpre moći da nam kaže da li je sve ovo tačno.

Nakon što su Bert Masterson, Skot i Ed Koburn krenuli prema bankarevoj kući, Šejn je prišao Garfildu Foksu.

— Polako počinjem da shvatam suštinu ove prljave igre — rekao je on revolverašu. — I sve mi se čini da ovoga puta ti stojiš na strani koja će na kraju izgubiti.

I ne sačekavši da mu Garfield Foks odgovori, Šejn se okrenuo i odmerenim korakom krenuo prema drugom kraju grada. Na uglu glavne i ulice Česnat se još jednom kratko okrenuo da bi video da li ga Foks možda prati. Pošto se to nije dogodilo, Šejn je pošao prema „Vajt Hausu“ gde je Mek Svejn iznajmio ceo apartman iako mu je na raspolaganju stajala čitava kuća u kojoj se nalazila njegova kancelarija.

Čovek na recepciji hotela nije ni pokušao da ga zaustavi. Verovatno je mislio da je Šejn krenuo do svog prijatelja Alamo Fikoka.

Šejn je zastao ispred Mek Svejnove sobe i još jednom se obazrivo osvrnuo oko sebe. Nakon što se uverio da u blizini nema nikoga Šejn je iz korica izvukao lovački nož i njime razvalio bravu na vratima. Nečujno je skliznuo u tamu apartmana koji se sastojao od dve odvojene prostorije. Kroz odškrinuta vrata susedne sobe dopirala je prigušena svetlost. Kada je oprezno prišao vratima Šejn je imao šta i da vidi.

Prizor čiji je svedok nehotice postao naterao ga je da se tiho nasmeje. Gola oznojana stražnjica Stjuarta Mek Svejna se ritmički podizala i spuštala dok je punačka žena koja je ležala pod njim nezainteresovano zurila u tavanicu.

Šejn je naglim pokretom otvorio vrata, ali Mek Svejn to uopšte nije registrovao.

— Čini mi se da si dobio posetu, pukovniče — promrm-ljala je Kejt Merit koju je Šejn poznavao iz „Long Branč“ saluna. Tek tada je Mek Svejn zastao i sav zajapuren u licu okrenuo glavu. Ugledavši Šejna na vratima Mek Svejnova ruka je poletela prema revolveru koji se nalazio na stočiću pored uzglavlja.

Metalni zvuk prouzrokovao potezanjem udarne igle na Šejnovom „remingtonu“ naterao ga je da odustane od te svoje namere. Sa glavom uvučenom u ramena Mek Svejn se okrenuo i munjevitim pokretom navukao pokrivač na sebe.

— Žao mi je što sam morao da vam smetam, Kejt — dobacio je Šejn ženi koja se uopšte nije trudila da prikrije svoje obnaženo telo. — Mek Svejn i ja treba o nečemu da porazgovaramo. Vratiću ti ga čim završimo taj naš razgovor.

— Ali da li će on tada uopšte biti u stanju da... — upitala je ona zabrinutim glasom.

— To zavisi isključivo od njega samog.

Mek Svejn je drhtavim prstima počeo da se oblači.

— To je sasvim dovoljno, Mek Svejne — procedio je Šejn nakon što je samozvani pukovnik navukao pantalone. — Imam samo nekoliko pitanja koje bih želeo da vam postavim. A sada podite sa mnom u susednu sobu.

Kada je Mek Svejn palidrvcem upalio petrolejsku lampu koja je visila na zidu kod samog ulaza u njegov apartman, Šejn je zatvorio vrata sobe u kojoj je Kejt Merit i dalje ne-

pomično ležala na prostranom krevetu. Još dok se okretao Šejn je primetio da je Mek Svejn pokušao da sakrije dva komada hartije koji su do tada ležali na stolu. U samo nekoliko koraka Šejn se našao pored njega i iz ruku mu oteo dve priznanice.

Prva je bila potpisana od Mek Svejna i Kinlajn Orharda. Bio je to nalog banci države Kanzas da iz Dodž Sitija dcznači svotu od dve stotine i dvadeset pet hiljada dolara u gradić Kervil na jugu Teksasa.

Na drugoj je pisalo da je potpisnik potvrđivao da je od banke države Kanzas u gotovini primio svotu čiji iznos još uvek nije bio upisan. A potpisnik nije bio niko drugi već Kinlajn Orhard.

Upoređujući obe priznanice Šejn je lako zaključio da je potpis na drugoj bio falsifikovan.

Pogled na Mek Svejnovu zgrčeno lice govorio mu je da je Mek Svejn bio svestan činjenice da je uhvaćen u klopku iz koje više nema izlaza. Šejn je laganim pokretom vratio „remington” u futrolu pošto nenaoružani Mek Svejn nije predstavljao nikakvu opasnost. Međutim, gonjen očajanjem Mek Svejn je ipak napao. Za Šejna je on došao dosta neočekivano tako da nije uspeo da ustukne. Udarac Mek Svejnovе pesnice je bio tako slab da ga je Šejn jedva osetio. Kada ga je Šejn uhvatio za ruku Mek Svejn je iznenađeno iskolačio oči. Nekako istovremeno je Šejn osetio blag dašak vetra na svom zatiljku. Hteo je da se okrene, ali ga je u tom trenutku neko snanžo tresnuo po lobanji.

Poslednje rege se sećao pre nego što je utonuo u duboku nesves: bili su nečiji nerazgovetni glasovi kao i pucanj koji je odjeknuo tik iznad njegove glave.

*

Kada je ponovo došao svesti imao je utisak da mu se glava raspada. Teškom mukom je otvorio oči ugledavši svuda oko sebe vrhove mnoštva čizama.

— Što mi gromova, ljuči! Hajde sklanjajte se već jedinom! — uzviknuo je šerif Bert Masterson.

A onda je Šejn pored sebe ugledao beživotno telo Stjuarta Mek Svejna čije su razgolićene grudi bile oblivene krvlju.

Teško dahćući Šejn je uspeo da se pridigne.

— Dajte mi vašu pucaljku — procedio je Bert Masterson grubim glasom.

Tek tada je Šejn primetio da mu se u ruci nalazio otkočen „remington”. Sa nevericom u očima je zurio u oružje za koje je odmah znao da je iz njega ispaljen hitac koji je usmrtio Mek Svejna.

Nakon što ga je predao šerifu Masterson je najpre pomirisao cev, a onda je otvorio doboš i proverio koliko se metaka u njemu nalazi.

— Nemojte iz toga da izvlačite pogrešne zaključke, Masterson — promrmlja — je Šejn. — Uveravam vas da ja nisam ubio Mek Svejna. Ili možda verujete da sam nakon toga samog sebe tresnuo po lobanji?

Bert Masterson zaista nije znao šta da misli. Zbog toga je odlučnim glasom naredio da svi osim Kejt Merit i izvesnog Irvina napuste prostoriju.

U trenutku kada je i poslednji od znatiželjnika napuštao Mek Svejnov apartman na vratima se pojavio Grafild Foks. Šejn je bio čvrsto uveren da je upravo Foks poslao Mek Svejna na onaj svet.

Revolveraš je mirno zatvorio vrata za sobom ne odvajajući pogled od beživotnog tela koje je ležalo pored malog pisaćeg stola.

— Šta ćete vi ovde, Fokse? — procedio je Bert Masterson.

— Kako šta ću? Pa Mek Svejn je bio moj gazda.

— Tako dakle? A šta je bio vaš zadatak? — upitao je podrugljivo šerif Masterson.

— Da ga štitim — tu je Garfild Foks začutao. Lice mu se odjednom smračilo a u očima mu se pojavilo neko zloslutno svetlucanje.

— Ako je tako, onda niste bili vredni novca koji ste za taj posao dobili — odgovorio je šerif.

Šejn je za to vreme prišao pisaćem stolu da bi se uverio u ono što je i pretpostavljao. Od priznanica naravno nije bilo ni traga ni glasa.

Masterson je upitao Irvina, momka koji je posluživao goste na ovom spratu, šta je video.

Momak je rekao da je čuo pucanj u apartmanu mister Mek Svejna i da vrata nisu bila zaključana. Nekoliko puta je pokucao ali pošto nije dobio nikakav odgovor jednostavno je ušao unutra. Na vratima koja su vodila u spavaću sobu zatekao je na smrt prebledelu mis Merit. Mister Mek Svejn je ležao mrtav na podu, a pored njega se u dubokoj nesvesti, sa revolverom u ruci nalazio njegov ubica.

— Da li je osim njih u sobi bio još neko? — upitao je Masterson.

— Ne.

— A šta ste vi videli, mis Merit? — obratio je šerif ženi koja se u međuvremenu bila cbukla.

— Skoro ništa, šerife. Nakon što sam čula pucanj ustala sam iz kreveta i počela da se oblačim. Kada sam izašla napo-lje ugledala sam mister Irvina da ulazi u apartman i to je sve.

— A da li možda znate šta je Šejn hteo od mister Mek Svejna?

— Rekao je samo da mora o nečemu sa njim da porazgovara — odgovorila je ona zagledavši se u Šejna. — Nakon što su zatvorili vrata začula sam kratku prepirku, a onda je već i odjeknuo pucanj.

— Inače nije niko drugi bio u apartmanu?

— Naravno da nije.

— Nakon ovih izjava ću morati da vas uhapsim, Šejne — procedio je Bert Masterson.

Šejnu naravno nije promakao podrugljiv smešak koji se u tom času pojavio na Foksovom licu.

Ne budi toliko siguran u sebe, Garfilde, pomislio je Šejn. Nas dvojica ćemo se još sresti.

Pa čak i ako je Foks uklonio one dve priznanice Šejn je sada znao o čemu se radi.

Greška koju je Garfild Foks počinio bila je naprosto ne-shvatljiva. Da je jednostavno upucao Šejna mogao je da tvrdi da je uklonio Mek Svejnovog ubicu i nijedan sud ga zbog toga ne bi osudio. Međutim, Foks je izgleda i ovako bio ubeđen da Šejn neće uspeti da izvuče glavu iz omče. Smrtonosni hitac je bez ikakve sumnje bio ispaljen iz Šejnovog „remingtona“. I ne samo to već su uz to još i postojali svedoci koji su tvrdili da su čuli prepirku između njega i Mek Svejna.

Kada je Šejn u pratnji Berta Mastersona i dvojice njegovih zamenika izašao napolje na ulicu dočekala ih je gomila znatiželjnika.

— Čemu suđenje kada možemo odmah da ga obesimo — uzviknula je nekolicina najglasnijih među njima.

*

U šerifovoj kancelariji je vriilo kao u košnici. Pomoćnici Berta Mastersona su samo teškom mukom uspevali da smire razjarenu rulju koja se bila okupila u glavnoj ulici. Nekolicina pijanih kaubojica koji su u Mek Svejnu videli svog dobroćiniteља koji im je omogućavao da na lak način zarade još nekoliko dolara hteli su da linčuju Šejna.

Pripadnik Sedme brigade je za to vreme mirno ležao na tvrdom zatvorskom ležaju u jednoj od ćelija. Bio je potpuno sam pošto je Bert Masterson u međuvremenu pustio sve ostale zatvorenike.

Kada su se teška drvena vrata, koja su vodila u Mastersonovu kancelariju otvorila, u zatvor su u šerifovoj pratnji ušli gradonačelnik, Ed Koburn i Alamo Pikok.

— Da ste odmah pustili Šejna iz zatvora, Mastersone — prositkao je Alonzo Webster. — I odakle vam uopšte ta ideja da bi on mogao da bude Mek Svejnov ubica?

— Zatekao sam ga sa pucaljkom u ruci pored Mek Svejnovog beživotnog tela — odvratio je pomalo uvređeno Bert Masterson.

— Šta to treba da znači, Šejne? — upitao je gradonačelnik.

— Pretpostavljam da je osoba koja vuče konce rešila da zada odlučujući udarac — odgovorio je Šejn da bi se odmah zatim obratio šerifu: — Mastersone, šta ste saznali u banci?

— Lin mi je pokazao priznanicu koju je potpisao Apton i na kojoj je stajalo da mu je celokupnu svotu isplatio u gotovini.

Ed Koburn se zajapurio od besa.

— Do đavola, pa to nema nikakvog smisla. Apton je po prirodi bio obazriv čovek i zaista ne vidim da postoje razlozi zbog kojih bi me lagao.

— Možda je samo hteo da gradom počne da kruži priča da novac ne nosi sa sobom? — rekao je Masterson.

— Ako je tako onda su osim njega samog jedino još Mek Svejn i Džeremi Lin mogli da znaju da je ipak podigao novac — umešao se Alonzo Webster.

— Apton nije imao novac kod sebe kada je napustio Dodž — rekao je Šejn čime je oko sebe izazvao opšte čuđenje.

— A otkuda vam ta pomisao, Šejne? — upitao je Webster.

— I zašto bi onda neko imao razloga da ga napadne i da ga hladnokrvno ubije? — dodao je Masterson.

— Odgovor je jednostavan, šerife — procedio je Šejn. — Ubica je hteo samo da se domogne priznanice da će novac biti doznačen.

Bert Masterson mu nije verovao ni reč. To je Šejnu odmah bilo jasno ali je ipak nastavio svoju priču:

— Od samog početka sam znao da je Alonzo Webster bio u pravu kada je posumnjao da je Mek Svejn samo obična marioneta u rukama izuzetno lukavog čoveka. Mek Svejn je sve drugo samo ne osoba koja bi bila u stanju da smisli ovako nešto. Nakon što su kauboji dopremili Aptona u grad odlučio sam da odem do Mek Svejna. Hteo sam malo da ga pritisnem i da pokušam da od njega nešto više saznam. U njegovom apartmanu sam ga zatekao u zagrljaju Kejt Merit. Nakon što sam ih prekinuo naterao sam Mek Svejna da pođe sa mnom u susednu prostoriju. Tamo je pokušao neprijetno da skloni dve priznanice...

— A o kakvim se priznanicama radilo? — upitao je Webster koji nije mogao da obuzda svoju znatiželju.

— Jedna je bila potvrda banke države Kanzas na iznos od dve stotine i dvadeset i pet hiljada dolara koje je trebalo doznačiti u Kervil u državi Teksas. Ovu priznanicu su zajedno potpisali i Mek Svejn i Kinlajn Orhard, dok se na drugoj nalazio samo Orhardov potpis. Tom priznanicom je potvrđivao da mu je Linova banka isplatila gotovinu.

— Dve stotine i dvadeset pet hiljada dolara? — upitao je Webster.

Šejn se značajno osmehnuo i rekao:

— Iznos još nije bio upisan, Alonzo. Ali su zato Orhardovi potpisi na obe priznanice bili potpuno identični.

— Hoćete li time da kažete da je Mek Svejn falsifikovao Orhardov potpis? — izustio je Masterson.

— Isti slučaj je bio i sa Aptonovom priznanicom koju vam je Lin poturio pod nos — klimnuo je Šejn glavom. — Apton je ubijen zato što je ubica, odnosno onaj koji ga je poslao, želeo da se domogne priznanice da će novac biti telegrafski doznačen u Fort Vort. Na taj način se novac ponovo slio u Mek Svejnov džep, u džep čoveka koji je sve ovo smislio.

— A ko je taj čovek? — upitao je šerif Masterson koji kao da još uvek nije bio sklon da poveruje Šejnovim rečima.

— Za sada nemam nikakvih dokaza, Mastersone — slegnuo je Šejn ramenima. — Uostalom vi sigurno bolje poznajete prilike u gradu. Šta mislite ko bi bio u stanju da tako nešto učini?

Smrknuto lice šerifa Berta Mastersona je jasno govorilo da je sumnjao na pravu osobu, iako se ni on nije usuđivao da izgovori njeno puno ime i prezime.

— Maločas si rekao da se ta osoba sprema da zada odlučujući udarac — umešao se u razgovor i Almo Pikok. — Šta si time tačno hteo da kažeš?

— Pa to je barem jasno, Almo. Osoba koja igra ovu prljavu igru moraće da se domogne i tvojih i Orhardovih dolara da bi bila u stanju da svoju zamisao sprovede do kraja. Jedina greška koju je počinio je ta što me je ostavio u životu. Ovako sada tačno znamo kako stvari teku. — Tu se Šejn zagledao u Pikoka i rekao: — Ti sigurno svoj novac držiš u bisagama koje si smestio ispod kreveta tvoje hotelske sobe. Zar ne, Alamo?

Teksašanin se glasno nacerio.

— Šejne, moram ti priznati da sam i ja jedan od onih koji su sa godinama postali ne samo oprezniji već i pametniji. Moj novac se već odavno nalazi na sigurnom mestu.

— A Orhard? — procedio je Bert Masterson.

— Najbolje bi bilo, šerife, da još iz ovih stopa odete do njega i da ga upozorite na opasnost koja mu preti.

Kada je Bert Masterson krenuo prema vratima Alamo Pikok ga je šćepao za mišicu i procedio:

— Najpre ćete pustiti Šejna iz zatvora pa onda možete da idete kuda vam je volja, šerife. Ili vam je možda draže da vam dignem ceo zatvor u vazduh?

X

Kada su se svi zajedno ušli u kancelariju Berta Mastersona u njoj osim nekolicine njegovih pomoćnika nije bilo nikog drugog. Ali su zato znatiželjnici i dalje stajali u manjim grupicama na ulici, živo raspravljajući o događajima koji su potresali Dodž Siti.

Masterson je objasnio svojim zamenicima da je Šejn od ovoga časa ponovo slobodan čovek. Ujedno mu je i vratio opasac sa njegovim „remingtonom”.

— Kada se ovo pročuje doći će do velike gužve, Berte — promrmrljao je jedan od zamenika.

— To je Sejnov problem — procedio je Masterson razdražljivim glasom.

Istovremeno kada se šerif našao na vratima svoje kancelarije glavnom ulicom je odjeknula divlja pucnjava. Odmah zatim su usledili i bučni povici pijanih kauboja koji su na konjima jurili ulicom. Negde u daljini se začuo lom stakla, a nakon toga i histeričan ženski plač.

— Šta ovo sada treba da znači? — procedio je Masterson i izjurio napolje na ulicu.

U tom trenutku je poslednji jahač upravo prolazio pored šerifove kancelarije. U ruci je držao revolver dok mu je lice bilo zajapureno od besa, ali i od prekomernih količina ispijenog viskija.

— Pacovi jedni, za ovo ćete nam krvavo platiti! Ima da vam ceo grad pretvorimo u prah i pepeo! — Momak je bez razmišljanja ispalio hitac koji je za malo promašio Berta Mastersona. Tane se zarilo u drveni zid šerifove kancelarije tik pored Šejna i Pikoka koji su takođe izjurili na ulicu.

Masterson je potegao svoju pucaljku i pažljivo nanišanio u želji da preciznim hicem onesposobi pomahnitalog kauboja, ali ga je Alamo Pikok uhvatio za ruku i rekao:

— To je bio jedan od Orhardovih momaka, Mastersone! Najbolje bi bilo da odmah pođemo do „Dodž Hausa” i da...

I ne dočekavši da Pikok dovrši započetu misao šerif se užurbanim korakom uputio prema hotelu.

Nekoliko znatiželjnih kauboja su sa nevericom u očima zurili u Šejna, ali je na kraju ipak prevagnula želja da po stanu svedoci nove senzacije tako da su svi zajedno potrčali za šerifom Mastersonom.

— Bolje bi bilo da se tamo ne pojavljuješ, Šejne — promrmrljao je Alamo Pikok uhvativši ga za rame.

Međutim, Šejn je samo odgurnuo njegovu ruku i odlučnim glasom odgovorio:

— Ionako će ceo grad uskoro saznati da me je Masterson pustio iz zatvora.

— Da, ali budi siguran da ubica neće i drugi put načiniti istu grešku da ti poštedi život!

Šejn je ravnodušno slegnuo ramenima.

— Ako je već tako možda onda ne bi bilo loše da mi neko vreme pričuvaš leđa, ha?

— Misliš kao u stara dobra vremena? — nacerio se Teksašanin.

Za njima je teško dahćući potrčao i gradonačelnik Dodž Sitijsa, Alonzo Webster.

Ispred „Dodž Hausa” se već bila okupila ogromna masa sveta. Šejn je među njima pokušao da otkrije Garfilda Foksa ili Bagzi Vileta, ali od njih dvojice nije bilo ni traga ni glasa.

Nekolicina okupljenih kauboja počele da urlaju od besa čim su ugledali Šejna koji je zajedno sa Mastersonom krčio

sebi put prema ulazu u hotel. Jedan od njih je pokušao čak i da ga uhvati za gušu, ali ga je Alamo Pikok preciznim udarcem u vrh brade oborio sa nogu.

— Soba osamnaest, šerife! — doviknuo im je recepcionar čim su ušli u ulazni hol.

Masterson se čutke uputio prema stepeništu. Za njim su krenuli Šejn, Alamo Pikok i Alonzo Vebster, dok je Ed Koburn ostao na ulici.

U hodniku na spratu je takođe bilo mnoštvo sveta. Svi oni su stajali okupljeni oko širom otvorenih vrata jedne od hotelskih soba.

— Evo stiže šerif! — uzviknuo je neko nakon čega su se ljudi sklonili ustranu stvarajući prolaz za Berta Mastersona i njegovu pratnju.

A onda su se svi zajedno našli u sobi Kinlajna Orharda.

— Izlazite svi napolje! — proderao se šerif.

Šejn je imao utisak da ga nešto guši kada je na podu pored malog radnog stola ugledao Orhardovo nepomično telo. Ispod njegove glave se već bila stvorila poveća krvava mrlja.

Pored stola je sav bleđ u licu stajao visok suvonjav muškarac. Kosa mu je iznad desne slepoočnice bila ulepljena od usirene krvi. Osim toga se na istom tom mestu još i nazirala ogromna čvoruga.

Nakon što je izbacio sve znatiželjnike iz sobe Bert Masterson je zalupio vrata.

— Šta radite ovde, Line? — upitao je Alonzo Vebster čoveka sa čvorugom na glavi.

To je dakle Džeremi Lin, menadžer banke države Kanzas zadužen za ceo ovaj okrug, pomislio je Šejn. Pred očima su mu se ponovo našle one falsifikovane priznanice. Sada kada je uz to još i imao bankara pred sobom Šejn je bio potpuno siguran da je i on umešan u ovu prljavu igru.

— Ja... ja sam samo hteo da Orhardu predam njegov novac — zamucio je bankar koji je očigledno još uvek bio u šoku.

Masterson je prišao Vebsteru. Najpre je bacio kratak pogled na mrtvog rančera da bi odmah zatim podigao glavu i upitao:

— Šta se to, ovde dogodilo, mister Line?

— Kao što sam već rekao, šerife... došao sam da mister Orhardu isplatim njegov novac — odgovorio je bankar.

— Dve stotine i dvadeset pet hiljada dolara? — upitao je Šejn.

— Da, osim onih pet hiljada dolara koje je podigao odmah nakon što je potpisao ugovor sa mister Mek Svejnom. Tim novcem je isplatio svoje ljude.

— I gde je taj novac sada? — upita je Masterson ljutitim glasom.

Linovo koštunjavo lice se naprosto skamenilo.

— Jeste li ćoravi? — procedio je on van sebe od besa: — Zar ne vidite šta se desilo? Sto mu gromova, Mastersone, u gradu čovek više nije siguran! I zašto vas uopšte toliko plaćamo ako niste u stanju da uhvatite bandite koji svakodnevno pljačkaju i ubijaju nedužne ljude?

— Da li su vas opljačkali pre nego što ste novac predali Orhardu? — upitao je podrugljivo Šejn.

— Zar ovaj čovek nije ubio Mek Svejna, šerife? — odvratio je bankar.

— Pokazalo se da je Šejnovo hapšenje bila velika greška, Line — odvratio ze Masterson ledenim glasom. — U međuvremenu se javio svedok koji je video Mek Svejnovog ubicu da izlazi iz apartmana. I zato odgovorite na pitanje koje vam je Šejn postavio!

— Novac sam već bio predao mister Orhardu — rekao je Džeremi Lin. Zatim se mašio za džep i iz njega izvukao komad uredno savijene hartije koju je pružio Mastersonu.

Čim je Šejn bacio pogled na priznanicu u šerifovim rukama video je da se radilo o istoj onoj koju je našao kod Mek Svejna. Jedino što je sada bio upisan iznos na ukupno dve stotine i dvadeset pet hiljada dolara.

— Da li ste prepoznali napadača ili napadače? — upitao je Masterson ne obraćajući pažnju na Lina koji je ispružio ruku. Umesto da mu vrati priznanicu, šerif ju je strpao u svoj džep.

— Znam samo da me je neko tresnuo po glavi — odgovorio je Lin. — Odmah sam se onesvestio tako da čak nisam ni čuo pucanj. Nakon što sam došao svesti čuo sam povike u hodniku. Možete da zamislite kako sam se osećao kada sam pored sebe ugledao mister Orharda.

Masterson je krajičkom oka pogledao Šejna. Obojici je bilo jasno da će bez čvrstih dokaza teško oboriti bankarevu priču.

Od preko pola miliona dolara koje je Bagzi Vilet isplatio za kupovinu dvanaest hiljada grla stoke ukupno tri stotine i sedamdeset hiljada dolara se ponovo slilo u njegov džep. Taj nitkov je do sada zaista gotovo nepogrešivo vukao sve poteze, pomislio je Šejn. Jedino mu nije pošlo za rukom da se domogne Pikokovih dolara ali je i bez njih napravio odličan posao.

Dok je izlazio iz Orhardove sobe, Šejn je bio svestan činjenice da će u najkraćem vremenu morati da pronađe Orhardovog i Aptonovog ubicu. Jer, ako to ne učini ni šerif Masterson ni bilo ko drugi neće uspeti da obuzda kauboje iz Teksasa koji će u tom slučaju svoj bes najpre iskaliti na njemu, a onda i na celom gradu.

Alamo Pikok je užurbanim korakom pošao za Šejnom dok je Alonzo Webster ostao zajedno sa šerifom i Linom u Orhardovoj sobi.

Bagzi Vilet je u međuvremenu bio napustio Dodž. Šejn međutim nije verovao da je to učinio zbog toga što je strahovao da će biti otkriven, već iz nekih sasvim drugih razloga, pošto protiv njega nije bilo nikakvih dokaza. Jedini čovek koji je mogao da ga otkrije bio je bankar Džeremi Lin, ali on ni u snu nije pomišljao da razveže jezik, ako ništa drugo, a ono zbog toga što bi u tom slučaju i protiv njega bila podignuta optužnica zbog saučesništva u ubistvu Kinlajna Orharda.

Bagzi Vilet sa druge strane opet nije bio čovek koji je bio spreman da sa još nekim deli svoju dobit. Možda je to bila karta na koju bi vredelo zaigrati.

Šejnu nije promaklo da je Džeremi Lin iz časa u čas postajao sve nervozniji. Način na koji je Vilet uklonio Mek Svejna mora da je i njega naterao na razmišljanje.

Alamo Pikok je obavestio Šejna da je neko bio u njegovoj sobi i da je u njoj sve preturio ne bi li pronašao novac. Bila je to samo još jedna potvrda Šejnove ocene da je Vilet zaista nezajažljiv u svojoj pohlepi za novcem.

Pitanje je jedino bilo u kolikoj je meri Garfild Foks bio upoznat sa celom ovom igrom. Bilo kako bilo, Šejn nije imao nameru da se i dalje oslanja na Foksovo već poslovično džen-tlmenско ponašanje. A posebno što je bio apsolutno siguran da je Foks ubio Mek Svejna. Do pre nekoliko godina tako nešto bi bilo nezamislivo, ali je i Garfild Foks ipak polako stario iako to ničim nije pokazivao. Možda je u njegovim očima poslovna veza sa Bagzijem Viletom bila poslednja prilika da dobro zaradi i da se nakon toga povuče u miran život.

Bert Masterson i njegovi pomoćnici su nekako uspeali da smire Teksašnine obećavši im da će pronaći ubicu Kinlajna Orharda. Međutim, za svaki slučaj je istovremeno poslao telegram u Topeku sa zahtevom da mu iz tamošnjeg garnizona pošalju odred konjice u pomoć.

Šejn je noć proveo u svojoj hotelskoj sobi. Bila je to prijatna noć iako nije baš mnogo spavao. Krivicu za to je snosila naravno Ida Maj koja mu je tek pred samo svitanje dozvolila da sklopi oči.

Saluni su te noći ostali pusti pošto su se Teksašani povukli u svoje logore na drugoj strani reke Arkanzas. Pitanje je jedino bilo dokle će oni smireniji među njima uspevati da obuzdaju njihov bes i želju za osvetom.

Negde u daljini su se začuli prvi petlovi. Ida Maj je na kratko otvorila oči. Pošto je videla da je i Šejn budan njena ruka je skliznula dole prema njegovom trbuhu.

— Ti znaš da mi nikada nije dosta kada sam sa tobom

— promrmljala je ona pospanim glasom kada je Šejn upitao da li je ponovo željna ljubavi.

Hotel se polako buditi. U hodniku su se čuli užurbani koraci mnogobrojnih gostiju koji su želeli da uhvate prvi voz koji je tog jutra polazio na Istok i da na taj način izbegnu gužvu koja se tog dana očekivala u Dodž Sitiju.

— Da li si možda naćula gde se Vilet izgubio? — upitao je Šejn.

— Hm, hajde da govorimo o lepšim stvarima — rekla je Ida Maj i počela da prede poput usnule maćke.

— Za Dodž Siti će ovo biti zaista vreo dan — nacerio se Šejn. — A ja sam odlučio da pomognem da se taj požar još više razbukta.

Ona se namrštila i zamišljeno ga pogledala.

— Ali kakve veze ima Vilet sa tim? Pa zar nije Mek Svejn pokupovao svu onu stoku?

— Ne zaboravi da je Mek Svejn već uveliko bio mrtav kada je Orhard ubijen — odvratio je Šejn. — Mek Svejn je bio najobićnija marioneta u rukama izuzetno prepredenog ćovaka.

Ida je širom iskolaćila oći.

— I ti veruješ da bi taj ćovek mogao da bude Bagzi Vilet?

— Moguće je da jeste, zar ne? Jer, ako se ne varam onda je Vilet jedina osoba u Dodž Sitiju koja raspolaže tolikom gotovinom.

Ona je zamišljeno klimnula glavom.

— U pravu si — promrmljala je Ida Maj. — Viletov posao sa bizonima je propao što se najbolje vidi po tome da skoro svi njegovi ljudi besposleni sede po salunima. Zato i nije ćudo što je morao da potraži nešto drugo. Ali da je na ovaj naćin pokušao da uće u posao sa stokom to zaista ne mogu da razumem.

Šejnu je mećutim, sve bilo jasno. Glasine da je Bagzi Vilet skoro bankrotirao bile su oćigledno taćne. A za posao sa stokom su mu bile potrebne velćke svote novca koji mu ni jedna banka redovnim putem ne bi pozajmila, tako da nije bilo nikakvo ćudo što se uortaćio baš sa Džeremi Linom. Kasnije je onda ubijao ranćere i na taj naćin vraćao novac koji im je prethodno isplaćivao. Na taj naćin je novac od prodaje stoćke u Ćikagu predstavljao ćistu zaradu.

— Da ne znaš možda gde je Vilet otićao nakon što je napustio grad? — upitao je Šejn.

Ida je lagano klimnula glavom.

— Jeste da sam mu obećala da nikome neću oćkriti njegovu tajnu, ali ako je sve ovo što si rekao taćno onda je Vilet najobićnija svinja koja ništa bolje i ne zaslućuje. Vilet je vlasnik Hagardovog ranća koji se nalazi desetak milja jugozapadno od Dodž Sitija. Na tom ranću je Vilet na spratu uredio stan za koji ćsim mene i Hagarda niko drugi ne zna

Ja sam za to saznala tek kada me je jednom prilikom onako mrtav pijan poveo sa sobom. Kasnije sam morala da mu obećam da o tome nikome neću govoriti.

— Hvala ti, Ida — promrmljao je Šejn nakon čega je munjevito skočio iz kreveta. — Verovatno poznaješ i dobar deo njegovih lovaca na bizone, zar ne?

— Poznajem ih sve do jednog — odgovorila je ona.

— Da li je neko od njih u poslednjih nekoliko dana napuštao grad da bi se ubrzo zatim ponovo vratio?

Ona ga je zamišljeno pogledala. Ida Maj je bila devojka koja je brzo shvatala neke stvari tako da je odmah znala zbog čega je to Šejna zanimalo.

— To pitaš zbog Aptona, zar ne? Čekaj da vidimo... ah, da, juče sam videla Rastija Holmsa i Beka Marfija da se vraćaju u grad. Tek sada kada si me pitao mi je palo na pamet da ih čitava dva dana nisam viđala u „Belovom” salunu.

— A znaš li gde su za to vreme bili?

Ida je odmahнула glavom.

— Znam samo da se nisu pojavljivali u salunu. U stvari, možda su bili kod Viletovog skladišta sa bizonovim krznima?

— Da ali zar maločas i sama nisi rekla da su svi Viletovi ljudi već nedeljama bez posla?

— Jeste, ali...

Sa zamišljenim izrazom na licu Šejn je počeo da se oblači. Pred sobom je ponovo imao preplanuli lik Garfilda Foksa kao i blede lice Džeremi Lina. Bankar je u Viletovim očima bio nesumnjivo opasan svedok koji je mogao da upropasti sve što je Vilet onako brižljivo pripremio. Šejn se pitao da li je Lin uopšte svestan opasnosti koja se bila nadvila nad njegovom glavom?

XII

Alamo Pikok i Šejn su napustili grad koji je ličio na bure baruta koje je svakog časa moglo da odleti u vazduh. Dok su jahali glavnom ulicom ka izlazu iz grada videli su da je šerif Bert Masterson prikupljao sve ljude koji su znali da barataju oružjem da bi u slučaju da se Teksašani ipak pojave mogao da odbrani Dodž Siti.

Masterson je glasno psovao dok su Šejn i Pikok u kasnim posle podnevnim satima otišli do štale i tamo osedlali svoje konje da bi krenuli u potragu za Džeremi Linom kome se iznenada izgubio svaki trag. Jedino što su uspeli da saznaju bilo je da je posle ručka napustio banku pošto se navodno nije dobro osećao. Međutim, u svojoj kući u 2. aveniji se uopšte nije pojavljivao tako da je Šejn naslućivao kuda je u stvari krenuo.

Nakon što je sve ovo saznao Šejn je otišao do „Belovog” saluna gde je upitao Pikoka da li hoće da pođe sa njim.

Alamo nije tražio da mu se bilo šta objašnjava već je zajedno sa Šejnom otišao do najveće gradske štale gde su osedlali svoje konje.

Njihovu nameru da krenu u potragu za Linom nije uspeo da osujeti čak ni Bert Masterson koji se sa puškom u ruci pojavio u glavnoj ulici i koji im je rekao da mu je potreban svaki čovek za odbranu grada.

— Nastojte da Teksašane još noćas nekako smirite — rekao mu je tom prilikom Šejn. — Mislim da će vam to poći za rukom ako im obećate da ćete već sutra uhapsiti ubicu njihovog gazde.

Bert Masterson ništa nije shvatio ali pošto je znao da čak ni silom neće moći da ih zaustavi rešio je da ih pusti da odjašu iz grada.

Nepunih pola sata kasnije pred sobom su ugledali Viletovo skladište. I ovoga puta ih je zapahnuo nenasnosan zadrž koji se svuda naokolo širio.

Pažnju su im odmah privukla trojica lovaca na bizone koji su malo dalje od hrpe nagomilanih koža nešto kopali.

Radilo se o bradatim spodobama u izmašćenim odelima koji su prekinuli sa kopanjem čim su ugledali Šejna i Pika.

Na desetak jardi od njih Šejn i Piko su zaustavili svoje konje. Pored gomile peska koje su ona trojica iskopali, ležale su dve ljudske prilike zamotane u jutane vreće.

Šejn je u znak pozdrava kažiprstom dodirnuo obod „stetsona” i upitao:

— Koga to sahranjujete?

— To te se uopšte ne tiče — odgovorio je jedan od trojice lovaca na bizone. Odmah zatim se mašio za svoju pučalku, ali se prethodno već našao suočen sa zloslutnim otvorom Šejnovog „remingtona”.

Alamo Piko je razvukao usta u širok osmeh.

— Bolje ga nemojte izazivati, momci — rekao je on. — U protivnom bi se lako moglo dogoditi da i vi završite pored one dvojice. Dakle, ko su oni?

— Holms i Marfi — umešao se u razgovor momak koji je sa lopatom u rukama do tada stajao po strani.

Šejn nije bio ni najmanje iznenađen odgovorom koji je dobio pošto je nešto slično i očekivao.

— A ko ih je upucao?

— Neki hladnokrvni momak preplanulog lica. Rekao je da se zove Garfild Foks i da su ga Holms i Marfi na smrt uvredili. Holms nije bio spor sa svojim „koltom” ali je u poređenju sa tobom i sa onim Foksom ipak bio pravi početnik.

— Da li su Holms i Marfi imali nešto interesantno kod sebe?

— Nakon što ih je ubio Foks ih je pretresao, a usput je još i pokupio njihove bisage. Naravno da nam nije rekao šta je pronašao. Jedino je svakom od nas dao po jedan zlatnik da bismo ovu dvojicu pristojno sahranili.

— Da li je Foks odjahao nazad u Dodž Siti?

— Ne, nego je krenuo dole prema reci.

Sada su bile otklonjene i poslednje sumnje da je Garfild Foks u stvario bio Viletov čovek. Bagzi Vilet mu je naredio da ukloni ubice Majka Aptona i Kinlajna Orharda, ali i da od njih uzme onih dve stotine i dvadeset pet hiljada dolara koje su opljačkali prilikom tobožnjeg napada na Džeremi Lina. Da je Lin stvarno nosio novac Orhardu potvrdili su službenici banke u Dodž Sitiju.

Šejn je mirno vratio „remington” u futrolu i pokretom glave stavio Pikoku do znanja da je saznao sve što ga je zanimalo.

Dok su terali konje prema reci Šejnove misli su odlutale do Džeremi Lina.

Ako je njegova pretpostavka da je Lin pošao na Hagardov ranč bila tačna tada su morali dobro da požure ne bi li sprečili još jedno ubistvo. Lin je u stvari bio poslednja slaba tačka u Viletovoj igri. Jer, ako bi Viletu pošlo za rukom da zauvek učutka Lina, a uz to još i da na sigurno mesto skloni nestali novac tada niko ne bi mogao ništa da mu dokaže.

Čim su stigli na drugu obalu Šejn je naterao šarca u pesomučan galop koji je Pikok na svom konju bez većih problema pratio.

Sunce je već bilo nestalo na horizontu kada su pred sobom napokon ugledali Hagardov ranč.

*

Džeremi Lin je posmatrao ranč koji je izgledao kao da na njemu nema žive duše.

To bi se nekom sa strane možda i učinilo čudnim, ali ne i Linu koji je znao da se Bagzi Vilet pobrinuo da kauboji sa ranča ovu noć provedu u logorima u preriji. Na ranču se osim Vileta nalazio jedino još Hagard, čovek koji je umesto stvarnog vlasnika vodio sve poslove na ranču. Hagard je po prirodi bio čutljiv i nepristupačan i njega osim posla na ranču ništa drugo nije zanimalo.

Lin je i dalje oklevao obuzet nekim čudnim osećanjem. Nešto duboko u njemu mu je govorilo da ne ide dalje, ali je istovremeno znao da se nalazi u takvoj situaciji gde nema drugog izlaza. Naime, morao je što pre da vrati u banku onih dve stotine i dvadeset pet hiljada dolara koje je za kupovinu stoke dao Mek Svejnu pošto je u Dodž svakog časa mogao da stigne kontrolor iz Kanzas Sitija koji je telegramom najavio svoj dolazak. Osim toga je na neki način valjalo rešiti još jedan problem, a to je bio novac koji je Pikoku isplaćen u gotovini i koji Vilet do sada nije uspeo da pronađe.

Lin je znao da od nadležnih u Kanzas Sitiju nikada ne bi dobio dozvolu da bilo kojoj stranci odobri kredit u visini iznosa koji je za kupovinu stoke isplatio Mek Svejnu. Jeste da je posedovao priznanice sa potpisom Aptona, Pikoka i

Orharda, ali mu ni to ne bi mnogo pomoglo ukoliko bi kontrolor stigao pre nego što u banku vrati bar Aptonov i Orhardov novac. Ostatak novca će Vilet kasnije morati da podmiri od zarade ostvarene prodajom stoke u Čikagu.

Lin je snažno podbo konja poteraвши ga prema glavnoj zgradi na ranču.

Odjednom je osetio da mu se grlo steglo. Pitao se kako li je Vilet mislio da se domogne novca od prodaje stoke kada je ceo posao bio vezan za Mek Svejnovu ime. Sličan problem je mogao da iskrсне i sa Orhardovom stokom koja se nalazila u njegovim koralima i koja je sa pravne tačke gledišta takođe pripadala Mek Svejnu.

Kada je stigao do ogromne verande koja je okruživala čitavu dvospratnu kuću Džeremi Lin je povukao uzde i zaustavio konja.

U tom trenutku je neko otvorio ulazna vrata.

Džeremi Lin je iskolačio oči kada je na njima ugledao vitku priliku revolveraša koji je poslednjih dana na svakom koraku pratio Mek Svejna. Pri pomisli da je Garfild Foks možda ipak bio taj koji je Šejnovim revolverom upucao Mek Svejna bankara su obilile krupne graške znoj.

— Odvedite vašeg konja preko u štalu — začuo se ledeni glas Garfilda Foksa.

Lin je nemo klimnuo glavom. Dok se lagano približavao štali pomislio je da potera konja što dalje odavde, ali se onda setio Foksovog ledenog pogleda kojim ga je ispratio. Taj prokleti revolveraš mi tako nešto sigurno ne bi dozvolio, pomislio je bankar.

— Zaboravili ste da zatvorite vrata — procedio je Foks.

— Pođite za mnom, Line — dodao je revolveraš nakon što je bankar zalupio vrata štale.

Stepenicama su se popeli na sprat gde ga je Foks odveo prema skrivenim vratima kroz koja se ulazilo u Viletove odaje.

Prostorija u koju su ušli ličila je u mnogome na kancelarije kakve su se obično sretale u velikim gradovima na istočnoj obali Sjedinjenih Država. Okrenut leđima pored prozora je sa debelom cigarom u ustima stajao Bagzi Vilet.

Linovom iznenađenju nije bilo kraja kada je na obližnjoj kožnoj fotelji ugledao malu Kineskinju koju je u „Dodž Hausu” video u Šejnovom društvu.

Na sebi je i ovoga puta imala svilenu haljinu sa prorezom koji joj je dosezao do kukova i koji je omogućavao pogled na njene kao izvajane noge. Lice uokvireno dugom crnom kosom zračilo je nekom čudnom setom dok je nepomično sedela u fotelji.

Vrata sobe su se tiho zatvorila. Lin se okrenuo i ugledao da se i Garfild Foks nalazio sa njima u sobi. Revolveraš je takođe zapalio cigaru i sa uživanjem počeo da uvlači dim u pluća.

Bagzi Vilet se lagano okrenuo.

— Zdravo, Line — procedio je on ne vadeći cigaru iz usta.

Džeremi Lin je morao da se nakašlje da bi uopšte mogao nešto da izusti.

— Da li je sve teklo po planu, mister Vilete? — upitao je on promuklim glasom.

Bagzi Vilet je potvrdno klimnuo glavom.

— Sve ide kao po loju, dragi moj Line. Jedino nam preostaje da se nadamo da će Masterson uspeti da urazumi Teksašane i da nam ti suludi kauboји neće uništiti naš mali gradić.

Lin se krajičkom oka zgledao u Kineskinju što je Bagzi Vilet odmah primetio.

— Nema potrebe da se ustručavate, Line nacerio se debeljko. — Devojka je nema kao riba i neće nikome otkriti o čemu mi ovde razgovaramo. Sve mi se čini da ste pomalo začuđeni što je ovde vidite, zar ne? Da, da... to je samo dokaz više da Bagzi Vilet ne dozvoljava da mu se bilo šta preotme. Onaj prokleti Šejn je hteo da izigrava džentlmena pa je devojku odveo farmeru koji joj je obećao brak. Zna li kolika je bila cena njegove ljubavi? Pišljivih dve hiljade dolara! Najpre se dvoumio ali kada su ga njegovi roditelji malo pritishuli momak se odlučio da uzme novac, a ne nju.

— Jeste li dobili novac od Marfija i Holmsa? — procedio je Lin.

— Naravno.

— Pošto još večeras moram da se vratim u grad molio bih vas da mi odmah predate taj novac. Onih stotinu i devedeset dve hiljade dolara koje je dobio mister Pikok ću nekako uspeti da opravdam dok ne pristigne novac od prve isporuke stoke. Nadam se da ćete tada moći da isplatite mister Mek Svejnov kredit?

Bagzi Vilet je izvadio cigaru iz usta i glasno se nacerio.

— Naš dragi mister Lin je zaista divan, zar ne Garfilde? — procedio je on podrugljivim glasom.

— Hajde, Garfe, pokaži mu priznanice — dodao je Vilet.

Foks je laganim pokretom iz džepa izvukao tri priznanice i spustio ih pred Džeremi Lina na sto.

Bankar je naprosto prebledео kada je na njima ugledao svoj potpis kojim je potvrđivao da mu je Bagzi Vilet isplatio Mek Svejnove kredite.

— To su najobičniji falsifikati, mister Vilete! — izustio je on unezverenim glasom. — Pod zakletvom ću izjaviti da ih ja nisam potpisao!

— Žao mi je ali to nećete moći, mister Line — zadovoljno se nacerio Bagzi Vilet. — Ili možda verujete da mrtvaci mogu bilo šta da poreknu?

Džeremi Lin se stresao kao gromom ošinut. Saznanje da je upao u klopku paralisalo je na trenutak sva njegova ču-

la. A onda se setio revolvera koji je nosio u futrolu pod miškom.

Ruka mu je poletela prema izrezu na odelu. Istovremeno je više nesvesno nego svesno registrovao pokret na prozoru iza Viletovih leđa. Ni to mu međutim nije pomoglo pošto je odmah zatim osetio strahovit udarac u leđa koji se stopio sa zaglušujućom detonacijom revolveraškog hica. Razarajući bol je ispunio svaki delić njegovog tela a onda je počeo da tone u ponor iz kog više nije bilo povratka.

*

Šejn je kipteo od besa. Pribijen uza zid na balkonu Viletove kuće napregnuo je posmatrao šta se dešava u prostori u kojoj su se nalazili Garfild Foks, Džeremi Lin i Bagzi Vilet.

Međutim, njegove oči su neprekidno bile uprte u Džoanu. Kako li je ona samo dospela ovamo, pitao se Šejn.

Bio je uveren da je Vilet silom oteo devojkicu od Dugalovih, ali je onda iz razgovora koji se u sobi vodio saznao da je Džef Dugal, taj prokleti nitkov prodao Džoanu za tričavih dve hiljade dolara.

Alamo Pikok se nalazio sa druge strane prozora. Šejn mu je glavom dao znak da ostane gde je. Obojica su bez problema uspeali da stignu dovde pošto na ranču izgleda nije bilo ni žive duše. Lako su se popeli do balkona koji je isto kao i veranda okruživao čitavu kuću a onda su se sa obe strane nečujno približili jedinom osvetljenom prozoru na celom ranču.

— To su najobičniji falsifikati! — začuo se Linov nezveren glas.

Nakon ovih reči za Šejna više nije bilo nikakve dileme da je Lin izgubljen. Bagzi Vilet je napokon otvorio sve svoje karte. Odmah zatim je i sam priznao da je od samog početka nameravao da ukloni bankara.

Svestan da je kucnuo čas za konačan obračun Šejn je podigao „remington” i kratko klimnuo Pikoku glavom.

A onda je ugledao pokret koji je načinio Džeremi Lin.

Bankar je zavukao ruku u prorez na sakou ispod kog je očigledno nosio futrolu sa revolverom.

Nekako istovremeno je odjeknuo i zaglušujući prasak revolverskog hica.

Lin se odjednom neprirodno povuče u leđina.

Šejn i Alamo Pikok su cevima svojih pucaljki razbili okna na prozoru Viletove sobe. Pikok je odmah zapucao na Vileta koji je suviše kasno potegao „kolt” koji je nosio za pasom.

Šejn se za to vreme u potpunosti koncentrisao na Garfilda Foksa. Revolveraš je i dalje bio zaklonjen telom Dže-

remi Lina koji je svakog časa mogao da se sruši na pod. Kada se to i dogodilo Foksov i Sejnov revolver su istovremeno zagrmeli. Iako ga je Foks pogodio u rame Šejn je još jednom uspeo da povuče obarač. Oba njegova metka su se zarila u Foksovo telo odbacivši ga unazad do regala sa knjigama iza njegovih leđa.

Pikok je na brzinu zavukao ruku kroz razbijeno staklo i otvorio prozor. Odmah zatim je munjevito uskočio unutra dok je Šejn ostao napolju na balkonu.

Džoana poče histerično da plače i da trči prema Šejnu.

Bol koji je osećao u ramenu je bio podnošljiv, ali ga je rana ipak brinula pošto je snažno krvvarila tako da mu se ceo rukav u roku od samo nekoliko sekundi natopio krvlju.

A onda je i on ušao kroz prozor u sobu koja je bila ispunjena mirisom baruta. Bagzi Vilet je nepomično ležao na podu očiju uperenih negde u tavanicu.

— Šejne! — uzviknula je Džoana plačnim glasom dok je sa užasom na licu zurila u ranu iz koje je šikljala krv.

— Hej, Šejne, Foks još uvek daje znake života! — procedio je Alamo Pikok.

Tek kada mu je Šejn prišao Pikok je primetio ranu na njegovom ramenu.

— Strašno? — upitao je on.

Šejn je kratko odmahnuo glavom i kleknuo pored Garfilda Foksa.

— Idi i donesi nešto čime bismo mogli da začepimo Šejnovu ranu — dobacio je Pikok Džoani.

Garfild Foks je teškom mukom uspeo da podigne otežale kapke. Iako mu je pogled bio mutan uspeo je pored sebe da razazna Sejnov lik. Na usnama mu se pojavio jedva primetan osmeh.

— Ipak sam ja bio brži, Šejne — prošaputao je on.

— Jesi, ali ti to ipak nije pomoglo, Garfe — klimnuo je Šejn glavom. — Bilo bi bolje da si me poslušao...

— Bi... bila je to jedinstvena prilika da... da se obo... — Foksov glas je na kraju prešao u neko nerazgovetno krkljanje.

— Ta prilika je propala onog trenutka kada si se povezao sa Viletom koji je od tebe napravio hladnokrvnog ubicu, Garfe — rekao je Šejn. — Ne razumem samo zašto me nisi ubio kada si za to imao priliku?

— Misliš da je trebalo? Ali... ja... ja to jednostavno nisam mogao da učinim, Šej... — Bilo je to poslednje što je Foks promrmeljao pre nego što je izdahnuo.

Džoana je u međuvremenu negde pronašla snežno belu plahtu koju je Šejn zgužvao i njome snažno pritisnuo ranu na ramenu.

— Hej, Šejnc, dođi ovamo! — viknuo je Alamo Pikok iz susedne sobe. — Kladim se da do sada nisi video ovoliko novčanica na jednom mestu!

Osim novca su pronašli još i ugovor koji su potpisali Stjuart Mek Svejn i Bagzi Vilet. U njemu su njih dvojica za slučaj smrti odredili onog drugog za svog jedinog naslednika.

Bagzi Vilet je dakle sve do najsitnijih detalja isplanirao.

Banci ne bi morao da vrati ni prebijenog centa pošto bi nakon nestanka bankara Džeremi Lina svi poverovali da je on proneverio novac i da je rešio da sa njim negde započne nov život. Pored toga bi zahvaljujući ugovoru sa Mek Svejnom postao još i vlasnik svih onih silnih goveda koje je Mek Svejn otkupio.

Bagzi Vilet je pri tome načinio samo jednu jedinu grešku. A ona se sastojala u tome što je po svaku cenu hteo da dobije i mladu Kineskinju. Na taj način se u stvari i sukobio sa Šejnom nakon čega je čitavo klupko počelo lagano da se odmotava.

Džoana i Šejn su u „Dodž Hausu” delili ne samo sobu, već i postelju. Mlada Kineskinja ga je brižno negovala a on je uživao u njenom vitkom zgodnom telu koje mu je ona samoinicijativno ponudila.

Već sledećeg dana je od Sedme brigade stigao telegram sa naređenjem da krene na zadatak u Omahu u državi Neb-raska.

Šejn im je odmah odgovorio da je ranjen i da će mu trebati bar dve nedelje da se oporavi.

Tokom prvih nedelju dana je hteo isključivo da se prepusti Džoaninim čarima, a nakon toga da je odvede kod svojih prijatelja u Denver gde će moći bezbedno da živi sve dotle dok ne naiđe na muškarca koga će zavoleti i sa kojim će poželeti da provede ostatak života.

Od svih onih silnih Teksašana ostala su samo nekolicina u gradu. Ostali su napustili Dodž Siti čim su saznali da je ubicu njihovog gazde stigla zaslužena kazna.

Trećeg dana nakon Viletove smrti i Alamo Pikok je odjahao iz grada.

Idi Maj je skoro pozlilo kada je videla da je Pikok u njenoj sobi sakrio bisage sa preko stotinu i devedeset hiljada dolara. Pomisao da su banditi kod nje mogli da pronađu

novac naterala ju je da brizne u histeričin plač. Smirila se tek kada joj je Pikok u ruke tutnuo svežanj zelenih novčanica.

Alonzo Webster i Ed Koburn su na kraju izvukli najveći dobit pošto su preuzeli sva tri stada po ceni od četrdeset dolara po grlu. Ostatak novca koji je Mek Svejn isplatio iznad ovog limita pokrila je banka, nakon čega je Aptonova i Orchardova zarada u punom iznosu doznačena njihovim porodicama.

Šejna to sve nije naročito zanimalo posebno što je pored sebe imao dražesnu Džoanu Vang...

KRAJ

HOGAR STRAŠNI

by
DICK BROWNE

DRŽ!! OVO PIĆE IDE
NA "MOJ ŠEŠIR"!!

KAD TI
KAZEŠ!...

DICK
BROWNE
9-5

HOGAR STRAŠNI

by
Dik BROWNE

KAŽU DA SU SE
U DAVNA VREME-
NA OVDE IGRALI
DŽINOVI...

A JA MISLIM DA,
SAMO TAKO PRIČA-
JU...

9-B Dik BROWNE

© King Features Syndicate, Inc., 1977

NOVO

NA SVIM KIOSCIMA

